ROCK&POSTA

FANZINE INDEPENDENT Nº 3 - ESTIU DE 2011 - 3 euros AMB CD DE REGAL!

LO PARDAL ROQUER
INFORME CASTELLÓ
INFORME DELTEBRE
BERNAT DE HARO
LOVE OF LESBIAN
MANEL VILLENA
ELVIS & CÓMIC
TRASTORNOS
LARK ABOUT
CHIMO BAYO
ETC

ROCK & POSTA #3
http://www.rockandposta.blogspot.com
Contacte: rockandposta@gmail.com
Amposta, estiu del 2011

Editat per Kernel. Maquetat per Pax.

Nos han ayudado a exorcisar nuestros demonios:

Angel Muñoz (Ilustración portada)
http://www.myspace.com/angelilustrador

Pablo Honey
http://www.myspace.com/smp42

Reyes
http://ladecadenciadelademocracia.blogspot.com

David Chumillas
http://www.psicoterapiabreu.es/

Hernan en H
www.hernanenh.blogspot.com

Anna Font

Manel Villena
www.edicionesmp.blogspot.com

DJAMES
http://jaume-vidal-arasa.blogspot.com

Simón Alegre Jaén
http://nicasoniorden.blogspot.com

Jokin Moya
http://enclaseestarecalladoatentoyestudiando.blogspot.com

Tòfol (Distri Comú)
http://www.myspace.com/districomu

Julio Aliau Tomàs
http://rockdeltebre.blogspot.com

Imprès a PIXPRESS (Amposta).
Tirada: 500 exemplars.

CD "Grups d'Amposta" editat per
PUNT D'INFORMACIÓ JUVENIL D'AMPOSTA
http://www.ampostajove.org

·MONTAÑA RUSA EMOCIONAL.....3
·LARK ABOUT.....4
·INFORME CASTELLÓ.....6
·MANEL VILLENA.....10
·ROCK & CÓMIC.....13
·BERNAT DE HARO.....14
·LOVE OF LESBIAN.....18
·TRASTORNOS.....20
·CÓMIC REYES.....22
·CHIMO BAYO.....24
·ALGUNA COSA ESTÀ CANVIANT?.....26
·EL ROCK A DELTEBRE.....28
·LO PARDAL ROQUER.....32
·CÓMIC ALBERT I LA BANDA DELS 13....35

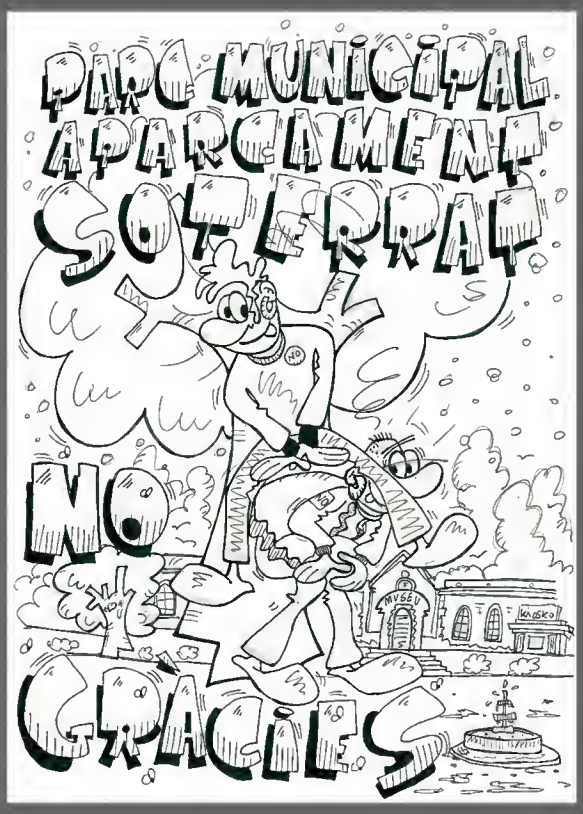

MONTAÑA RUSA EMOCIONAL

-KERNEL-

Creí tocar el cielo con las yemas de los dedos. Quizás he sido demasiado feliz durante unos años, y ahora tengo que devolver toda esta felicidad recibida.

Desorientado, sin rumbo. Intentaré atravesar las compuertas del canal una vez más. La corriente es demasiado fuerte hoy. Simplemente me dejaré arrastrar. Después de ser engullido, intentaré aferrarme a una rama, como me aferraba a tu brazo los días de frío, suplicándote que no me dejaras escapar.

Acaricio los buenos momentos, los saboreo. He construido una coraza nueva. Es inútil que me abofetees, tengo muchas mejillas para ofrecerte.

Vestidos de papel quemándose por la calle. Gente que me saluda y no sé quienes son. Me limitaré a sonreir. Humillado. Pisoteado. Es curioso, los golpes que recibo me hacen sentir en contacto, gracias al dolor sé que aún estoy vivo. Todavía puedo escribir, todavía puedo componer canciones, no han acabado conmigo.

Ya no intentaré más descifrar que hay dentro de tu cabecita. Una vez me asomé y lo que ví me hizo estremecer. No quiero abrir la caja de Pandora.

Pero esta vez no esconderé mi cabeza bajo tierra como un avestruz. Soy fuerte, te miraré a los ojos, no voy a agachar la cabeza, no tengo porqué.

Los recuerdos de aquel momento son ahora buen carbón que avivará el fuego de mi infierno.

Lo único que me consuelo es que, de todo esto, saldrá una gran canción.

Cuantas veces, despistado, me he sorprendido siguiendo el camino hacia tu casa. He aprendido tantas cosas gracias a tí: a llorar, a sentirme solo entre la multitud, a gritar bajo el agua, el sabor de la lejía... Quizás algún día me atreveré a dormir en tu lado de la cama.

No sé qué hago en esta ciudad tan triste, de personas con el rostro gris. No conozco a nadie. Miro sus caras, buscando una expresión familiar. Son ellos los que están vacíos, o lo soy yo?? Estoy cansado, muy cansado. Intento mantener una buena higiene mental, pero no es fácil. Paso por muchos momentos de autodestrucción. Nihilismo pasional. Nada importa. Con lo tímido que soy, y no me importa desnudarme en público.

Mis amigos dicen que se me nota la tristeza hasta en mi sonrisa.

Nunca me gustaron las atracciones de feria. ¿Cuando podré bajarme de esta montaña rusa emocional? Si pudiera borrar mis recuerdos con un simple FORMAT todo sería más fácil. Montar un nuevo grupo de rock, y disolverlo antes de debutar.

Me gustaría hacer algo por lo que mis hijos estuvieran orgullosos de mí. Correr un maratón, batir algún record, pegarme con alguien , componer una canción, hacer algo muy importante para el planeta, como reciclar el plástico y el papel, sentirme aplaudido por la sociedad.

Hoy he conocido, por fin, el ROCK. Y me he sentido tan pequeño... Toda la vida buscándolo, y cuando lo he tenido frente a frente, me he retirado sin ofrecer resistencia. Haré de ver como que escribo mensajes con el móvil, eso siempre funciona. A ver si la gente se piensa que no tengo amigos, que soy un farsante, que los lemas de mis camisetas no son reales...

He conseguido contactar con el mundo exterior.Aunque sea una sóla vez, intentaré mantener una conversación normal. No sé porqué siempre pienso mis frases antes de decirlas. Yo pensaba que era espontáneo, y soy solo un engaño. Intentaré representar mi papel lo mejor que pueda.

La próxima vez que pase por delante del conserje, le diré buenos días, qué buen tiempo hace hoy. Me iré a trabajar e intentaré pasar desapercibido, como siempre hago. Intentando recordar el estribillo de aquella canción: Para tí, que buscabas el paraiso...

Aún recuerdo aquel día que vinieron THE DOORS a tocar a Valencia (Con Ian Astbury a la voz, por supuesto). Cuando empezó RIDERS ON THE STORM toda la piel se me puso de gallina, pero tú dijiste que ya estabas cansada y que nos fueramos a casa. Desde el coche escuché las primeras notas del solo de RAY MANZANAREK. No dije ni una sola palabra en el viaje de vuelta a casa. Quizás fué en ese momento en que nos separamos. O quizás el día que vino JUAN de PABLOS a pinchar al SWAN de Benimaclet, al lado de nuestra casa. No entendías qué hacía ese señor mayor cargado con su maleta de discos de vinilo, que porqué no llevaba toda su música en un MP3 . Yo llevaba la cámara de fotos en el bolsillo, pero no me atreví a hacerme una foto con él. Quería mantener la distancia. No quería que me pasara como el día que conocí a Loquillo en el 9 TRAGOS. Aquel día, al llegar a casa, quemé todos sus discos.

DESDE EL 2004 AQUEST GRUP DE JOVES AMPOSTINS NO HA DEIXAT DE FOTRE CANYA I ESTANT A PUNT DE EDITAR EL SEU PRIMER DISC

→ LARK ABOUT

-KERNEL-

***Qui són els components de Lark About ?**
Esta mos la sabem jaja! Lark about som Rafel (23 anys, guitarra i veu), Frede (19, guitarra i coros), Pani (20, baix i coros),i Jusepet (22, bateria i coros)

***Quin estil feu?? Quins grups us agraden??**
Això de quin estil fem no som natros qui ho hem de dir. No ens agrada etiquetar-mos, pero suposo que fem una mescla de punk rock i hardcore, amb alguns toquets metal.
Mos agraden molts grups... O'aquí 10 minuts te'n podria dir uns altres, però ara mateix me surt dir-te Propagandhi, Berri Txarrak i System Of A Down.

***Teniu experiència en algun grup anteriorment?**
Sí. Rafel, Jusepet i Frede tocaven a la Unió Filharmònica d'Amposta i es van conèixer allí. A part, Frede també ha tocat en "Escoria" i "Trombocid y los hematomas". Jusepet actualment també toca en una orquestra.

Quan es va formar LA ? Com decidiu formar un grup de Rock?
El grup com a tal es va formar l'estiu del 2004. Estàvem descobrint el punk rock i teníem moltes ganes de tornar-mos locos amb una guitarra al coll, pel que vam decidir fer el grup. Cap dels amics més motivats en fer un grup sabia com tocar un instrument per fer rock, així que mos vam repartir la faena en una formació que mos va semblar la més oportuna: dos guitarres, un baix, un cantant i un bateria. Des de llavors han tingut lloc uns quants canvis de formació fins arribar a la formació d'ara.

***Quins concerts heu fet fins ara?**
Els més importants són lo del festival Oerrame Rock 2010 (Astúries), los que vam fer a Mallorca a l'octubre del 2010 i algun dels del principi, com els que fèiem a la Lira amb los colegues ulldeconencs de Growing (més tard Tipo Gos) que sempre recordarem.

***Com veieu el ambient de Rock a la ciutat d'Amposta?**
A Amposta hi ha bastants grups, però per a tocar han de sortir del poble. Sempre hi ha excepcions, com la setmana de festes a l'Agost, però en general no s'aposta pels grups de rock com creiem que sí que es fa a altres pobles durant tot l'any. Hi ha alguns pubs que sí que demostren interès i et donen l'oportunitat de tocar, però precisament el pub que més posava en pràctica això ha tancat la sala de concerts, pel que està tot una mica fotut. Tot i això, en quant a l'ambient rock a la ciutat d'Amposta no està tan malament, encara que si l'Ajuntament posés més de la seva part (com sí que fan en altres ofertes "culturals" del poble) la cosa milloraria i potser així els pubs s'animarien a muntar més concertillos.

***Quan sortiu de marxa per la nit, on aneu? A la Metro ?**
Ja fa uns anys que tres quartes parts del grup estem estudiant a Barcelona. Quan baixem el divendres o dissabte ja arribem fets malbé de la festa d'allí. Això fa que lo ritme de festa al poble no sigue lo mateix que quan anàvem a l'institut. De totes maneres, quan sortim de festa pel poble solem anar als pubs que encara queden dins del poble mateix, com Lo Racó del Riu (lo millor bar del poble!). A la Metro no anem casi mai, però a vegades la nit et porta per camins inesperats i de cop te trobes allí dins fotent catxull (*1).

***Com veieu l'ambient de la zona de "Tosses"?**
A la bolera fan molt bon menjar i hi ha molt bon ambient.

***No us fa pena que, l'únic local d'allí dalt que ficava ROCK i feia concerts (el Feeling), amb un escenari i un equip de qualitat, a hores d'ara estigue tancat?? També a la Ràpita hi havia una sala amb molt bones condicions (la Dutxa) que apostava per la musica en directe, i ha hagut que tancar...**
I tant que fa pena. És una llàstima que aquestes sales hagin hagut de tancar. Natros creiem que una bona opció potser hagués estat un cicle de concerts (o almenys una programació més regular de la que hi havia) per les diferents sales, com fan a Benicarló.

***Com és que la gent d'Amposta som capaços d'anar a Barcelona expressament a vore un concert, amb entrades a 30 pavos, però si a Amposta fas pagar 3 euros a un concert, no va ningú...**
Això passa més o menys a tot arreu, però sí que és veritat que, de tots els llocs on hem tocat, a Amposta és on passa més. També afecta el fet de que molta gent jove està a Barcelona i molts caps de setmana es queden allí, però sobretot creiem que afecta el fet de que a la gent d'Amposta li faciliten una oferta de lleure Êuna mica limitada, almenys des dels nostres gustos (com hem dit abans, no es promouen els concerts de cap manera per part de qui ho podria fer: l'Ajuntament).

***Heu gravat una maqueta o alguna cosa?? Crec que esteu a punt de fer el 1er disc en estudi.**
Una cosa que sempre hem fet ha estat gravar les cançons que mos anaven sortint. Això mos va permetre (gràcies a la primera maqueta del 2006), guanyar un premi a l'Ebremusik. Després vam gravar una altra maqueta i llavors hi van haver

Il.lustració d'Hernan en H

bastants canvis de formació, pel que estrenant formació i cançons noves, també vam tenir moltes ganes de gravar i així vam fer la tercera maqueta ('Te put l'aixella!' 2009) (*2) que és gràcies a la que vam poder tocar per molts llocs i guanyar alguns concursos.
Ara estem gravant el que serà lo nostre primer disc d'estudi, que tenim moltes ganes de presentar. Molts grups es gasten los diners en locals bons, equips de so, etc. Natros, fins ara, assajàvem en una espècie de cova que pareixia que anés a caure d'un moment a l'altre i en un equip tan cutre que no et puc ni descriure. No crec que sigue la millor opció, però per algun motiu o altre mos pot més lo fet de gravar.

***El vostre gran hit es "KOSE KUAN LO DE LA RIBERA"... Existeix aquest personatge realment??**
jejejeje ..No existeix. Un dijous jarder vam fer dinar al mig del delta a una caseta que tenia un amic. Es veien les sitges de la Cámara Arrossera d'Amposta, i vam decidir tornar a peu. Havíem begut vinet peleón i, adulterats per les ganes d'arribar a peu al poble, vam començar a cantar esta cançó, tal qual. L'endemà vam posar-li los acords i així va sortir. La lletra fa referència als diferents pagesos que mos vam anar trobant i que mos van guiar per tal d'arribar a l'hora i amb qui vam fer la xerradeta d'allò més a gust.

***Que opineu dels locals d'assaig que ha muntat l'Ajuntament??**
Que ja era hora. Molts pobles de la comarca tenien els seus bucs d'assaig des de fa anys, pel que aplaudim aquesta iniciativa de l'Ajuntament però creiem que ha arribat molt tard.

***Heu rebut algun recolzament oficial a l'hora de fer concerts, o d'algun tipus?**
No. Només hem tocat a un concert organitzat per l'Ajuntament. Va ser a les Festes d'Agost del 2009 juntament amb altres grups com Arangu i Jere. De grups del poble vam tocar natros i Comando Ribera. Va venir gent i hi havia bon ambient però natros, per variar, vam tocar a les 5 i mitja del matí. Era lo tercer dia seguit que tocàvem al poble (això és lo que passa per només muntar concerts en festes) i estàvem "pa l'arrastre" de tanta festa i los concerts. De totes maneres vam fotre molta gardela (*3). Val a dir, però, que als grups del poble mos van tractar una mica com a tontets, lo qual no va ser massa gratificant.

***Recomana una persona d'Amposta per a proper alcalde de la ciutat:**
Xavi lo del Racó del Riu.

Diccionari ebrenc:
***1 Catxull:** jaleo, gresca
***2 Put:** del verb pudir (fer mala olor)
***3 Foter-li gardela:** Pegar-li canya, donar marxa.

CASTELLÓ DE LA PLANA, CIUTAT DE PROVÍNCIES, AMBIENT DE POBLE, ON ENS CONEIXEM QUASI TOTS... FORA D'AQUI JA ENS CONEIXEN MENYS; EN TOT CAS PELS TITULARS QUE OFEREIX EL PRESIDENT DE LA DIPUTACIÓ, CARLOS FABRA, CONEGUT ENTRE ALTRES COSES PER SER UNA DE LES 2 PERSONES DE L'ESTAT ESPANYOL QUE HA GUANYAT EN 2 OCASIONS EL PREMI DE LA LOTERIA DE NADAL -OLORA, VERITAT?- O PER TENIR OBERTS COMPTES PENDENTS AMB LA JUSTÍCIA PER ASSUMPTES TÈRBOLS DE CORRUPCIÓ. MARINA D'OR TAMBÉ EXPORTA CARTÓ-PEDRA DES D'ACÍ. PERÒ BO, MÉS ENLLÀ D'AQUEST APARADOR CUTRE, DE LA PROMOCIÓ CASPOSA DE LUÍS AGUILÉ DE LES NOSTRES PLATGES, O DEL RECLAM INTERNACIONAL I PASTÓS DEL FIB, MIRANT AL QUE SERIA L'ESCENA MUSICAL "UNDERGROUND" (UMM... PER DENOMINARLA D'ALGUNA MANERA), ACÍ US ACOSTEM UN POC AL QUE ES MOU PER CASTELLÓ I RODALIES. NO ÉS QUE SIGA L'HÒSTIA, PERÒ BO, TAMPOC ENS AVORRIM.

Informe Castelló

HI HA VIDA MÉS ENLLÀ DEL FIB -TÒFOL-

ABUSO DE PODER, des de Vila-real, abanderats locals de l'antifa street-punk i el hardcore-oi! Antifeixisme macarra amb un potent so. Al desembre del 2010 han tret el seu primer disc de la mà de Sabandija Records (Madrid).
www.myspace.com/abusodepoder

AENNEA, des de Vila-real, és una de les coses que més ens ha sorprès últimament. Es tracta d'una proposta de post-core instrumental, on es barreja la intensitat, les tensions, els passatges atmosfèrics, els canvis de ritmes, l'actitud punk, les influències del jazz i l'elegància. I tot això, amanit amb audiovisuals en els concerts. Musicalment podria enllaçar amb el que fa gent com Mogway, Golden,... Militants del hardcore-punk en bandes anteriors com Nolimetangere, Úvula, Nadiva, Ànima Alba, Furious People,... Al febrer del 2011 han tret el seu primer disc autoeditat i totalment "do-it-yourself".
www.myspace.com/aenneaband

BASTIAAN, curiosa proposta també de Vila-real; provenen d'antics projectes hardcore-punk com Herb o Ànima Alba. Amb BASTIAAN trenquen un poc amb el so de les seues bandes antecessores i s'endinsen en un rotllo bastant innovador a nivell local, amb bones idees i saber fer. Musicalment la cosa se situa entre l'electrònica, el pop i el rock fosquet, referències que et poden recordar a coses de New Order, els Depeche més foscos,... Encara no tenen res editat.
www.myspace.com/bastiaaninside

BANDITS, nova proposta castellonera lligada als sons d'herència jamaicana: skinhead reggae, soul, ska,... Reivindiquen influències com Skatalites, Prince Buster, Alton Ellis o Byron Lig. Musics experimentats en bandes anteriors com Barreja, The Cabrians, Orgull Roig o Los Flechazos, alhora que també compromesos amb els col·lectius de base de Castelló. Sota el títol de "Love shots" aquest passat novembre del 2010 van traure el seu primer vinil de la mà de Liquidator i Jamaican Memories.
www.myspace.com/banditsskaband

BRAZIL, des de Castelló ciutat, punk-rock accelerat influenciat per bandes com MCD, Código Neurótico, La Perrera, Nuevo Catecismo Católico, Misfits,... Temes en castellà i català, i experiència en bandes anteriors o paral·leles com La Karraska o The Clashtelló. Tenen ja un disc editat (baix llicència Creative Commons i de lliure descàrrega.
www.myspace.com/brazilpunks

DISSORT, resulta una de les propostes sorgida de penya jove implicada en col·lectius anarquistes i de base de per ací. Duen poc més d'un any i la cosa promet, doncs els concerts no se'ls han donat gens mal. Musicalment la cosa va per un hardcore-punk accelerat i fosc, amb algun toc d'emo, una mica de crust,... L'experiència en bandes anteriors o paral·leles, una actitud més que honesta i humil, fa que polint una mica més el que fan, puguen fer una proposta interesant -al menys a nivell local- en els temps que corren.
www.myspace.com/dissort

FURIOUS PEOPLE, des de Castelló ciutat, han estat una de les propostes més potents i amb més projecció d'ací eixides en els últims 5 anys. Garage i punk-rock per a camioners, un poc en la línia de Hellacopters, Gluecifer, Turbonegro,... Tres discos demostren bé el saber fer d'aquests pajilleros de cuneta. La contundència sonora, l'actitud, els directes potents i compromesos amb els col·lectius de base locals, tot això ha fet que es guanyen el respecte allà per on toquen (incloses diferents ciutats més enllà dels pirineus.
www.myspace.com/furiouspeople

GARGAMBOIG és altra de les bandes honestes de per ací. Procedents dels pobles de La Vall d'Alba i Borriol, duen més de 10 anys practicant un hardcore-punk que podria anar un poc -salvant les distàncies- en l'ona de bandes com Criatura, El Corazón del Sapo, etc. Un dels punts singulars de Gargamboig seriosa el joc de veus d'Isabel i Marc, els dos cantants, que amb el temps han consolidat una característica destacable. Les lletres, en català i castellà, mostren les inquietuds d'una banda sensible i activa amb les lluites locals. Fins al moment han editat una maqueta i dos CD's, trets de la mà de la distri Comú i altres distris locals
www.myspace.com/gargamboig

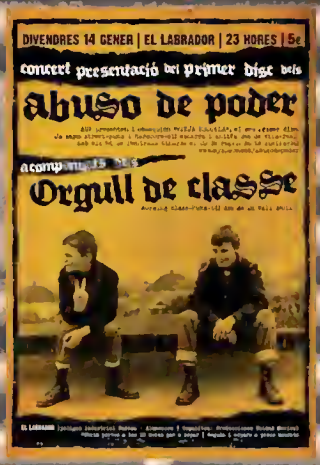
DIVENDRES 14 GENER | EL LABRADOR | 23 HORES | 5€
concert presentació del primer disc dels
abuso de poder
Orgull de classe

Bastiann

LONOMDELPORC

BRAZIL

HOM

DISSORT

LA PLANA OLD SCHOOL SKA & REGGAE
Bandits

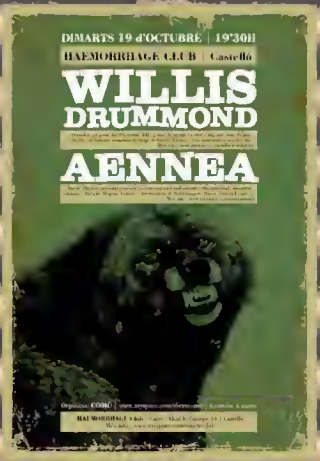
DIMARTS 19 d'OCTUBRE | 19'30H
HAEMORRHAGE CLUB | Castelló
WILLIS DRUMMOND
AENNEA

GHETTO
LONOMDELPORC

HAEMORRHAGE
Emetic Club
C/ Alcalde Tárrega, 43.
12004 Castellón

FURIOUS PEOPLE

GUILLES DE RAIS

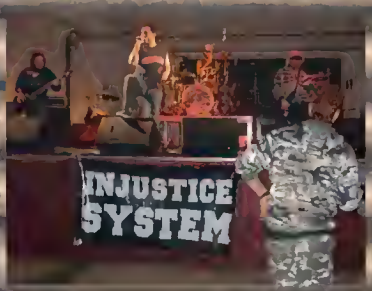
INJUSTICE SYSTEM

VENENO ESTÉREO

distri comú
de la deriva a l'abordatge

HOM

comú
distriedició antagonista

THE HANDSOMES

JAMAICAN MEMORIES
SINCE 2002

OppugnO
hardcore

GB
GARGAMBOIG

TERROR CANIBAL

GUILLES DE RAIS, des de Castelló, suposa una interessant proposta dins del rotllo metall extrem. Amb més de 10 anys de trajectòria i quatre discos, GUILLES DE RAIS han trobat un so propi, ambiciós, ple de matisos i amb una elegància inusual que trenca tòpics dins del seu gènere. Músics oberts de mires, sensibles a músiques diferents més enllà de la qual és la seua estricta escena, obsessió per la qualitat; i això es nota en el resultat del que han estat els seus dos últims discos. No és en va que la seua furgoneta cada vegada arriba més lluny.
www.myspace.com/guillesderais

HOM, encara que ara residents a Barcelona, més de mitja banda és de Castelló i mantenen contacte habitual amb la ciutat i la penya d'ací. Procedents molts d'ells del projecte anterior crust&metall cridat Husmo (amb el qual van traure un CD), ara ens presenten HOM, proposta que s'endinsa en el post-metal i el crust&rock d'incursions lentes, denses, passatges tranquils,... Un poc en la línea de Isis, Pelican,... Ambiciosos i elegants en el so i la imatge; honestos i humils en l'actitud. A principis del 2011 van treure el seu primer vinil 10" editat pels segells Muchachicha o Comú entre altres.
www.myspace.com/homband

INJUSTICE SYSTEM, naix a Castelló de la Plana, a mitjan 2009, quan Topillo (veu) i Tatalo (guitarra), després de dur uns quants anys trastejant en diferents grups, decideixen ajuntar-se per a fer un nou projecte del pal Hardcore "old school". Després d'algunes entrades i eixides de membres, i una breu etapa d'incertesa, és a la fi del 2009 quan se'ls uneixen Julián (baix) i Mike (bateria), quedant així ja configurada i estable la formació fins al dia d'avui. Després d'haver passat per bandes anteriors com Fuera de Juego, Difenacum, Kornea, Saint Jude o Get Killed, aquests quatre gañans de INJUSTICE SYSTEM comencen a rodar un poc amb la mirada posada en el so de gent com Madball o Sick of it all, sense oblidar referències més clàssiques o crues com Minor Threat o Gorilla Biscuits.
www.myspace.com/injusticesystem964

L'HEURA, proposta intimista des de Vinaròs, en paral·lel entre d'altres de Sebas (veu de Lonomdelporc i Ghetto). En català i castellà, música senzilleta, acollidora i amable que veu del pop, l'electrònica relaxada o la cançó d'autor.
www.myspace.com/lheura

LONOMOELPORC, arriben també des de Vinaròs. Amb antics membres de Ghetto (mítics per aquella maqueta o el LP "Amnèsia o memòria"), suposa una continuïtat en el so del que va anar l'últim disc d'aquells. Hardcore tècnic, amb canvis de ritmes i matisos, bevent de l'herència de bandes com Nomeansno, Victims Family, Primus o Bap!! Les lletres, ara totes en català, continuen amb aquella elegància i cuidat llenguatge que va caracteritzar les cançons de Ghetto. Textos madurs, afilats i de protagonisme irrenunciable, que demostren la trajectòria d'una banda sempre estretament lligada als moviments socials del seu poble. Tenen un treball gravat esperant a ser editat.
www.myspace.com/lonomdelporc

LOS 400 GOLPES, interessant proposta que beu de coses com Berri Txarrak, Pelican,... i el so post-metal. Al 2010 van treure el seu primer disc, tot una bona carta de presentació.
www.myspace.com/loscuatrocientosgolpes

OPPUGNO, com formació va sorgir a la fi dels anys 90 a Almassora (població a 5 kilometres de Castelló), amb un estil molt influenciat per grups de la talla de Strife, Congress, Madball o Hatebreed entre altres. El primer tema gravat per la banda va ser el tema titulat "Alguna cosa Mas", arreplegat en el recopilatori "Nuestra família" editat per Backside Records (2001). En 2006 la formació estava present en els segells discogràfics XenvyrecordsX i Cruzade Records, amb els quals van traure al carrer el seu primer CD "Unidos para luchar"(2006). El maig de 2010 van traure el que és el seu últim disc, un poc en la mateixa línea. La veritat és que és gent prou maca, involucrats en mogudes del seu poble i amb una qualitat sonora bastant potent.
www.myspace.com/oppugno

THE HANOSOMES, des de Castelló, i amb dos discos, resulten una interessant proposta on es troben gent provinents de l'escena rockabilly i punk-rocker, curtits en grups anteriors com The Joke, Madnoise, Modal Nodes, Flying Hepcats, Cosmic Burning Blegue, Rockin' Wildcats, Los Asskickers Enmascarados,... El resultat és un explosiu so rockabilly-punk accelerat. The Handsomes rescaten sons dels 50 i dels 70 amb intenció d'elevar-los a l'estadi musical de Gretsch Punk: actitud i mala hòstia a pinyó.
www.myspace.com/gretschpunkpreachers

TELEPATH BOYS, des de Castelló ciutat, punk-rock accelerat amb membres de Shock Treatment o Prototipes, fent un rotllo influenciat per bandes com Zeke, Poison Idea o Municipal Waste. Al 2009 van treure el seu primer i interessant treball.
www.myspace.com/telepathboys

TERROR CANIBAL, resulta una proposta de punk cru i macarra que arreplega influències de bandes com Cicatriz, Rip, MCD,... sense oblidar altres referències presents per a ells com Subterranean Kids, Ratos de Porao,... Amb experiència en bandes anteriors o paral·leles com Herb, la Acidia, Abuso de Poder o Los 400 Golpes.
www.myspace.com/terrorcanibal

3 GRUPS PER A LA MEMÒRIA DE PER ACÍ

Deixant a part un poc el que és l'escena actual, estaria bé no oblidar per exemple 3 bandes de per ací que d'alguna manera van deixar una petjada especial i van obrir alguns camins entre principis i finals dels 90. Parlarem de GHETTO, ROTTEST SLAG i SHOCK TREATMENT.

GHETTO, des de Vinaròs, ha estat per alguna gent d'ací una banda especial. Gent humil i honesta, que funcionaven al seu ritme, sense pretensions,... Vinculada per exemple a la primera okupació en el seu poble, allà per principis dels noranta, i que a dia d'avui encara continuen vinculats d'una manera o altra a les mogudes dels pobles de la comarca del Sénia. La seua maqueta "El grito de los mudos..." (Soroll) o el seu primer LP

"Amnèsia o memòria" (Soroll/Mala Raza) serveixen per a situar-nos en un so característic i una estètica que impregnava a algunes bandes de hardcore eclèctic que es movien dins del circuit de les okupes de principis i mitjans dels noranta. Textos currats, entre allò polític i allò personal més introspectiu; i un hardcore inquiet, nerviós, que cercava experimentar, i que estètica i ideològicament podia coincidir amb altres bandes coetànies com Alloraralaiglesia, Orgón, Ruido de Rabia,... Tal vegada no estiguen prou reconeguts, però bo, tampoc cree que els importe massa.

ROTTEST SLAG, des de Castelló i formats a la fi dels 80, si no van ser la primera banda grindcore estatal en treure un vinil, seria una de les primeres, amb aquell LP "Let be us corrupt" (Matraka). Grindcore primitiu amb dosis de punk i humor (impagables alguns títols de cançons). Els va traure el disc l'infame de Julio Matraka, un tipet que a principis dels noranta duia aquell segell i muntava concerts de grups punks, i que després va acabar de regidor del PP a Vila-real a la fi dels noranta o principis de la passada dècada. Els ROTTEST van traure aquell disc, i després alguns piraren fora, i uns altres han continuat en Difenacum.

SHOCK TREATMENT, encara que venien d'altre rotllo, per dir-lo d'alguna manera més "pijillo", cal reconèixer que el seu punk-rock ramoniano, desenfadat i hedonista, estava de luxe. No era gens original ni deien res especial, però era ràpid, melòdic, coreable i divertit. Tampoc fa falta molt més si es fa amb ganes. Crec que No Tomorrow, el que va ser el seu segell, tenia preparada una reedició de tot el seu material en un triple CD.

CENTRES SOCIALS, DISTRIS I ALTRES INFOS

A part dels grups, cal parlar d'altres coses interessants com els centres socials, distris, bars, etc. Centres socials en l'actualitat hi ha dues a Castelló ciutat: el Casal Popular de Castelló i el CSO La Nau. El Casal Popular és un projecte de centre social que funciona des de fa uns 7 anys, on s'ajunten col·lectius de diferents pals (autònoms, llibertaris, indepes, feministes, ecologistes,...), que treballen en diferents àrees (cooperativa de consum, distribuïdores alternatives, contrainformació, solidaritat internacional, memòria històrica,...). Suposa un dels projectes més ambiciosos a nivell local sorgits en els últims anys i amb una repercussió més o menys considerable. Més info en: casalpopulardecastello.blogspot.com.

El CSO La Nau, és una gran nau ocupada des de fa uns 3 anys als afores de la ciutat, davant de la UNIVERSITAT JAUME I. Realment el CSO La Nau s'utilitza, des dels col·lectius d'ací, més com lloc de recurs per a concerts o altres activitats que requereixen d'un gran espai i sense necessitat de causar moltes molèsties en veïnats.

Per altra banda, podríem parlar de segells i distribuïdores. **Comú** seria la primera distri de Castelló, funcionant des de 1993. Amb 18 anys a les seues esquenes, han editat unes quantes referències en música (la majoria grups locals) i algunes menys en zines o llibres (l'última, un llibre sobre treball i precarietat des d'una perspectiva local).

Pel que es refereix a discos, han editat treballs de Ghetto, Mentenguerra, Lagrimas & Ràbia, Husmo, Zanussi, Contratempo,... A part d'editar i distribuir, també es dediquen a muntar xerrades (presentacions de llibres) o concerts. A través de Comú han vingut a tocar bandes a Castelló com Moksha, Kuraia, Willis Drummond, Mentat, Mentenguerra, Drama,... i sempre a preus honestos. Amb la distri Jamaican Memories disposen d'un elegant espai en una de les plantes del Casal Popular que serveix com punt de distribució i infoshop. Más info en www.myspace.com/districomu.

Jamaican Memories és altra dels segells-distris de la ciutat, encara que aquests més centrats al rotllo de la música d'herència jamaicana. Han editat bandes com Bandits, Contratempo,... Més info en www.myspace.com/jamaicanmemories.

I a un altre nivell estaria com a segell punk-rocker castellonenc de referència internacional **No Tomorrow Records,** editors de bandes referencials com Shock Treatment, Señor No, Nuevo Catecismo Católico,... Més info: www.notomorrowrecords.com.

Per a tocar a Castelló, està La Nau, el Haemhorrage, el Veneno Stereo, Four Seasons, la Japan (Vila-real) i poc més. El CSO La Nau és bastant gran, pel que determinats concerts es queden una mica freds. I bo, l'acústica de vegades es queda un poc fluixa per les característiques del lloc. Normalment és ací on els col·lectius munten els concerts. Haemhorrage (antic Ricoamor) és un menut pub amb aforament d'unes 90 persones, del pal metall extrem. Està en el centre de Castelló i et deixen muntar concerts sense cobrar lloguer de sala ni d'equip; el lloc sona bé, és acollidor, són bastant majos amb la penya que va a muntar alguna cosa o amb els grups. Més info en www.myspace.com/emeticclub.

El VenenoStereo, està també en el centre, en el mateix carrer que l'anterior, i amb un aforament similar. Dedicat més aviat al rock i soul. També són majos i t'ho posen fàcil per a muntar concerts, sense cobrar lloguer de sala ni d'equip. Más info en www.myspace.com/venenostereo.

Four Seasons, també al centre de la ciutat, en la línia del antic Ricoamor i amb una bona i variada programació de concerts. Punk-rock, soul i bon ambient.

Hi ha alguna sala més per a concerts, però bo, sense més. A part d'això queden un parell de bars com el Distriz, en els quals no hi ha concerts, però on se sol ajuntar bastant la gent. Allí s'escolta de tot però bo, el normal va pel hardcore, punk, reggae, soul, ska, rockabilly, rumba, petardeo,... depenent del dia. A part d'aquests, a El Grau (districte marítim de Castelló), està La Pacheca, mític bar motero del Grau, on també posen punk-rock i a l'estiu s'ajunta bastant la gent en la terrassa.

MANEL VILLENA ES UN ESCRITOR, DIBUJANTE Y EDITOR INCANSABLE. HA COLABORADO EN CENTENARES DE PROYECTOS, SIEMPRE ESTÁ LIADO CON ALGO. ARTÍCULOS, REVISTAS SOBRE CINE, WEBS SOBRE UFOLOGÍA, MAGAZINES ONLINE, ORGANIZA CONCURSOS, TIENE UN PROGRAMA DE RÁDIO... SERIA IMPOSIBLE ENUMERAR TODO LO QUE HA HECHO Y ESTÁ HACIENDO.
PODEIS VISITAR SU TIENDA ONLINE A:
http://www.tiendacapitancomics.blogspot.com/ Y SU EDITORIAL A:
http://www.edicionesmp.blogspot.com/

MANEL VILLENA

-KERNEL-

De donde viene tu interés por el cómic? creo que desde pequeño a parte de devorar cómics de superhéroes empezaste a dibujar historietas de Superman.
Hubo un boom muy importante tras la muerte de Franco en lo que se refiere a la entrada de cómics, música y películas del extranjero a nuestro castigado país. Todo era un descubrimiento, todo era colorido y fantástico. Así que un chaval de 7 o 8 años que tenía entonces , quedó completamente "abducido" por los cómics de Superman, los cómics Marvel , las series de televisión tipo "La Dimensión Desconocida"; "Mazinguer Z" o "Star Trek"; y películas de cine tipo "Fúria de Titanes" de Harrihausen o "Star Wars" de Lucas. Además en casa siempre tenía acceso a este tipo de material ya que mi padre siempre ha sido un fan de estas cosas, además de ser pintor, fotógrafo y joyero.

No se si has conocido algunos fanzines que se hacian en Amposta a princípios de los 90, (Gente Abollada, Membrillo Star...)
Te aseguro que si los hubiera conocido hubiera colaborado con ellos. Pero no tuve esta suerte. De hecho, desde que llegué a Amposta siempre he estado buscando gente con la que poder hacer cosas sobre el cómic, el cine y estas cosas, pero nunca he encontrado nada serio.

Siempre te han atraido los temas misteriosos, la ufologia, etc... Recuerdo que en los 90 en la sección de cartas al director de "La Vanguardia"empezaron a llegar muchos avisos de gente que habia visto un ave de grandes dimensiones. No se si te lo creeras pero una noche al salir del ensayo vimos al "pájaro grandote". Al final no sabíamos si era realidad o imaginaciones nuestras.
Llevé la investigación del caso junto a un amigo periodista y escritor que me introdujo por estos vericuetos de la información. Fue una época muy alucinante para mí porque viví el misterio en primera fila y es algo que te pone la adrenalina a tope. Fue a raíz del caso del "ocellot" que conocí a el Profesor Sebastian D´Arbó en su programa de TV3 "Catalunya Misteriosa", conocí los estudios de Onda Cero, lo que es escribir un artículo para un periódico y otras experiencias que fueron completamente nuevas para mí. Perdimos la ruta de esa criatura en la costa de Sitges pero cuando llegué a Amposta conocí algunos testigos que vieron una impresionante ave volar por la costa. Por desgracia acabó reventada contra un avión en el norte de África y dijeron en los medios de comunicación que el avión se estrelló al chocar contra un grupo de aves migratorias (que por cierto no se vieron en la filmación), los restos de la bestia fueron enseguida retirados. No es un caso aislado, te podría hablar de muchos otros casos de aves gigantescas vistas a lo largo de la historia y del mundo. Estos tipos de casos, como los del Yeti, el Monstruo del Lago Ness y otros tantos, son estudiados y catalogados por la criptozoologia, una ciencia alternativa que me encanta y que se dedica al estudio de animales y criaturas no catalogados en la ciencia ortodoxa. El Kraken por ejemplo, el Calamar Gigante, era un leyenda negra de marineros de todo el mundo hasta hace poco menos de cinco o seis años. Ahora el calamar gigante es una realidad catalogada.

Empezaste a hacer artículos sobre estos temas para toda clase de publicaciones...
Lo que no pude hacer entonces por mi falta de experiencia lo estoy haciendo ahora. Pero sí, me apuntaba a todos los sitios en los que pudiera colaborar y aprender y fue gracias a amigos veteranos del terreno como el periodista Fco. Folch Estadella y el ufólogo Ramón Sargatall, que fue como un hermano mayor para mí y mi mentor en el campo de la ufología, que pude empezar mis primeros pasos en la investigación de lo "no normal".

En 1992 (quizás huyendo de la fiebre olímpica) te instalas en Amposta, donde sigues dibujando, escribiendo "diarios-novela", colaborando en fanzines de toda España...
Siempre tengo la necesidad de estar completamente inmerso en algún proyecto. Cuando llegué a Amposta en el 92 más que huir de las Olimpiadas (era Voluntario Olímpico), huía de una situación familiar insostenible. Un divorcio no deseado, bastante traumático, que me dejó tocado para toda la vida. Todos los sentimientos y depresiones, siempre que he podido, los he transformado en otro tipo de energía. Por suerte conocí una chica que vale diez veces su peso en oro, mi actual esposa, y que sin lugar a dudas fue la causante de mi resurgimiento de las cenizas en las que estuve inmerso durante una larga etapa. Así fue como me animé y desde entonces no he parado.

Una cosa que me ha sorprendido es que eres fan incondicional de Arnold Schwarzenegger

Oe pequeño aprendí a leer con un libro sobre cuentos y leyendas de la mitología griega. Y de todas esas historias y fantásticos personajes sin duda mi héroe favorito fue Hércules. Es la piedra angular de los

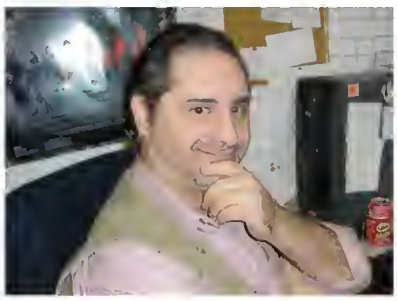

superhéroes modernos. Cuando vi a Arnold por primera vez, con "Conan el Bárbaro", vi a la reencarnación de esa piedra angular. Ha batido récords impresionantes en culturismo, y eso me impresionó mucho y más siendo un atleta empedernido como era en mi juventud. Años más tarde conocí otros fans de Arnold, hasta que contacte con Claudio Jover de Argentina y entre los dos llevamos la Web número uno en todo el mundo de fans de Arnold en lengua hispana, además Claudio me nombró Corresponsal de España del club de fans, esa etapa que duró hasta el 2003 (cuando Arnold se metió en política), fue realmente alucinante. Lo que me enganchó de Arnold, a parte de sus películas, fue conocer su modo de ser, su historia como empresario, culturista, padre de familia, pensador y amigo de sus amigos, además de un ferviente militante contra enfermedades como el cáncer o el Alzheimer, entre otras. Su etapa como político no me ha interesado mucho (de hecho no me interesa la historia de ningún político), pero debo reconocer que ha sido el único gobernador de Estados Unidos que ha luchado tanto por las energías renovables convirtiendo a California en el primer estado con mayores recursos de energías alternativas favorables para el medio ambiente. Ahora vuelve al cine. Yo estoy feliz con ello y de echo, recientemente he vuelto a contactar con Claudio, quizás pongamos próximamente en marcha nuevos proyectos relacionados con Arnold.

En el tema del cine eres un especialista, has hecho multitud de Cinemacómics i Cineguias...

Me encanta el cine fantástico, los superhéroes y los misterios. Oe este explosivo cóctel apareció en julio del 2004 el primer monográfico de la serie "Cineguias" - Alienígenas en la Tierra"- un monográfico dedicado a las películas de "marcianos" de 1950 a 1999 y también tocando tímidamente el fenómeno ufológico. Tuvo muy buena acogida en toda España y eso me animó a dar luz verde a mis otros proyectos editoriales como fue el "cinemacomics" #1 – El Vuelo del Murciélago- dedicado a Batman, que pude editar en junio del 2005; "cinemacomics" #2 – "Las Aventuras del Cuarteto Fantástico" en septiembre 2005; Cineguias #2 – Vampys- en octubre 2005 y así hasta el "cineguias" #4 – Alienígenas en la Tierra 2- de enero 2008. En total cuatro títulos en la línea "cineguias". Y por otro lado ocho títulos en la línea "cinemacómics", donde repaso toda la historia del cómic, cine y televisión de personajes como Batman, los 4 Fantásticos, Superman, Spiderman y Silver Surfer. También inicié una nueva línea con "CFA", monográficos dedicados al cine y personajes de aventuras, empezando con "Mission: 007" dedicado al famoso agente secreto de Ian Fleming. Pero en el 2008 tuve que frenar la edición de estas publicaciones a causa de un "crack" editorial. Oesde entonces busco la forma de seguir con estas líneas editoriales, ya que tengo una carpeta llena de nuevos títulos.

En 2006 pones en marcha la tienda online "Capitan Comics". ¿Funciona la venta online?

La ventaja de vender por Internet es que cuentas con un enorme escaparate, tan enorme como abarca Internet.

He tenido pedidos de toda España, de Portugal, de las islas, de Argentina e incluso de Florida. Puedo confesarte que muchas veces la venta por Internet me ha sacado de muchos apuros.

Ahora, eso si, hay que ser serio y riguroso en las ventas. Y es que en Internet lo has de dar todo pues también es cierto que es donde hay más competencia.

En 2008 abres una tienda física en Amposta, tienda que recientemente has tenido que cerrar debido a la crisis...

Era un riesgo que quería asumir. Era mi reto personal. Estuve bastantes años investigando por todas las Terres de L´Ebre, percatándome de que había muchos coleccionistas potenciales. Llegué a investigar en Reus y Tarragona, y salvo un par o tres de tiendas (hoy en día cerradas) no había nada más que los kioscos y papelerías. Me encontré con una tierra virgen en este aspecto. Tardé años en poder abrir la tienda, pero lo conseguí. Una vez cumplida mi meta el siguiente objetivo fue mantener el sueño encendido. Pero, por desgracia, el sueño se iba apagando a causa de tres factores muy importantes: primero la maldita crisis cada vez más "heavy". En segundo termino está el desconocimiento de la gran mayoría de habitantes de estas tierras. Me llegaron a confundir con un "todo a cien", con una tienda de "souvenirs"; con un "chino"; con una librería-papelería; con un sex shop hasta con una ferretería. Vaya, para volverse majareta. Y en tercer término la falta de seriedad y rigor de muchos clientes que realizaban pedidos y después se desentendían.

Lo que ocurre con la mayoría de habitantes de Amposta es que están influenciados por un "no sé que" de falsas apariencias que les hace llegar al punto de que "saben de todo" sin tener conocimientos de nada. No obstante mi dura crítica, puedo estar orgulloso de tener a bastantes buenos clientes que saben pedir lo que quieren, porque "saben lo que quieren".

Se suele pensar que los lectores de Cómics son unos "frikis"...

Por supuesto. Creo que poca gente entiende el significado de la palabra "friki" , es una palabra que proviene del inglés "freak", (extraño, extravagante, estrafalario, fanático). Es un término coloquial que puede referirse a una persona inusualmente interesada por un tema en particular. O sea, hay frikis del futbol, de la política y de la automoción además de cientos de combinaciones. También se denomina frikis a aquellas personas específicamente interesadas en temas de la denominada "cultura friki".

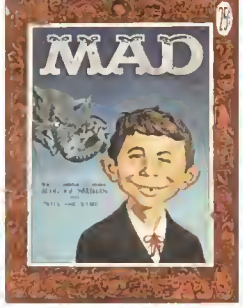

Que tipo de cómic podemos encontrar en tu tienda virtual?
Principalmente cómic español, cómic europeo, cómic USA, cómic Marvel, cómic DC y Manga. No obstante me pueden solicitar cualquier cómic de cualquier temática, editorial y época. También tengo una opción donde mis clientes podrán encontrar dvd, cómics, revistas para adultos, videojuegos, rol, magic, warhammer, merchandising variado etc.

Crees que el accidente nuclear del Japón puede afectar a la industria del Manga? He escuchado que hay muchas editoriales cerradas.
Claro, el desastre de Japón es de proporciones enormes, no sólo nos afecta al resto del planeta a nivel comercial e industrial, nos va ha afectar a nivel medio ambiental y físico. Quizás es la única manera de que el ser humano se percate que lo que ocurre a uno le afecta a todos, porque todos formamos parte del mismo espacio: la Tierra.

¿Existe alguna relación entre los lectores de cómics y los jugadores de rol?
Las combinaciones pueden ser muy variadas y una de ellas puede ser perfectamente los lectores de cómics y jugadores de rol. Lo que he llegado a descubrir y me ha sorprendido mucho es que hay muchas ideas preconcebidas a años luz lejos de la realidad. Puntualizo. Por ser aficionado a los juegos de rol no quiere decir que uno tenga el pelo largo, gafas, granos, le guste la música heavy y sea una persona con un grave problema de timidez. Por supuesto que habrá una tendencia dominante (de ahí las rivalidades entre frikis) pero que hay más de mil combinaciones y podemos encontrarnos, más veces de lo que uno puede imaginarse, a personas aficionadas al rol, a los cómics , el cine de ciencia ficción y otros muchos temas culturales.
Siempre hay excepciones (a veces muy grotescas), pero normalmente los frikis son gente con la mente muy abierta.

Una cosa que está muy de moda són las "figuritas" de cómic (no sé si tiene un nombre esto)
Actualmente lo que ocurre es que las "action-figures" son más conocidas a raíz de las campañas de marketing de las películas basadas en personajes de cómic y videojuegos. Una cosa lleva la otra.
No obstante los coleccionistas ya las coleccionan y las conocen desde su masiva entrada en nuestro país a finales de los 80's y principios de los 90's.
En algunas localidades la cosa ha ido mucho más lenta, por eso nos puede dar la sensación de que "está de moda". Y llegados a este punto querría puntualizar que las "action figures", estátuas y bustos, no son juguetes para niños. Y lo puntualizo porque he tenido que pasar varias veces por el tubo y vender verdaderas joyas como simples juguetes. Realmente jode.

Estás haciendo un programa a Radio Juventut (96.3 FM de Masdenverge) que se llama "Planeta fantàstic". De qué hablais en el programa?
Es un magazine radiofónico en toda regla. Ciencia ficción, cine fantástico, cómics, superhéroes... Este proyecto lo realizo junto a Alexander Höffer, mi sidekick incondicional, que lleva las secciones y monográficos dedicados al mundo de los videojuegos. El programa se divide en un monográfico, una sección de videojuegos y una sección de noticias fantásticas de actualidad. Lo emitimos todos los lunes a partir de las 20:00h.

Tienes como colaborador a Alexander Höffer, ¿qué nos puedes decir de el?
Es un chaval emprendedor, con la energía propia de un chico de su edad. Un gran ayudante al que quiero mucho. Tiene las ideas muy claras con respecto a como es el mundo que le rodea y creo y deseo que llegue lo más lejos posible.

¿Qué proyectos tienes entre manos?
Quiero hacer el "2012 Magazine" que es una publicación al estilo de los clásicos "1984" , "Cimoc" etc. O sea historietas, artículos, ilustración, entrevistas, poemas ilustrados, relatos cortos, etc. Todo material de varios artistas amateur de toda España. También estoy trabajando en una novela que publicaré por partes en "2012 Magazine", se trata de "La Era del Dragón" donde mezclo la fantasía épica, la ciencia ficción y el terror a partes iguales. Por otro lado estoy escribiendo y dibujando toda una serie de historietas sobre un personaje propio:"Capitan Comics",un superhéroe de las Terres de L´Ebre que dará pie a un nuevo proyecto de cómic "Los Guardianes del Ebro". También una nueva entrega de el magazine on-line "Universo A", dedicado a los superhéroes de la Marvel "Los Vengadores"; terminar la segunda entrega de CFA y seguir con la venta por Internet, el "Diario Ovni 2011" y el programa radiofónico "Planeta Fantàstic".

¿Cómo és que tienes "fobia" a los teléfonos? Creo que eres la única persona de Amposta que no tiene teléfono móvil, ni fijo...
Soy una persona bastante compleja a la que le gusta controlar todo tipo de situaciones, el teléfono me desconcierta enormemente. Supongo que la enemistad a este invento debe nacer de la combinación de situaciones incontrolables y traumáticas de mi pasado con el teléfono y mis 10 años de servicios de vigilancia.
No lo sé. El caso es que prefiero mil veces el "tu a tu" y el email que el invento del señor Meucci.

AUNQUE NO LO PAREZCA A PRIMERA VISTA ES IMPRESIONANTE LA RELACIÓN QUE HAN TENIOO A LO LARGO OE LA HISTORIA LA MÚSICA ROCK Y EL CÓMIC. TAN IMPRESIONANTE COMO PARA ESCRIBIR UN LIBRO SOBRE ELLO. PERO NO ME VOY A EXTENOER TANTO, AUNQUE SI QUE VOY A INTENTAR HACER MENCIÓN OE LOS MÁS GRANOES PROYECTOS RELACIONAOOS CON ESTOS OOS AOICTIVOS UNIVERSOS.

ROCK & CÓMICS: ELVIS

-MANEL VILLENA-

Y hablando de grandes y de rock es inevitable empezar hablando de un personaje al que su nombre es sinónimo de rock and roll... para muchos es simplemente "El Rey". E incluso 34 años después de su muerte, la vida de Elvis Presley y su música sigue cautivando a millones de personas. Ahora, su biografía y el legado perdurable se celebran en una novela gráfica editada a finales de marzo del 2011; "La experiencia de Elvis Presley", la última versión de Bluewater Productions de su línea Roll 'n' Rock Comics. El original, de seis números, fue publicado por la editorial Revolution Comics en la década de los 90´s. Lo que ofrece ahora Bluewater Productions es una combinación explosiva entre esos cómics y las técnicas actuales en este campo, reunidas en 148 páginas de vivos y electrizantes colores. Según el editor original y escritor Jay Sanford, la serie de comics de Elvis fue uno de los cómics biográficos más vendidos en la década de los 90´s y que estuvieron agotados desde hace más de una década. Por eso esta novela gráfica "La experiencia de Elvis Presley" es una oportunidad única de que los amantes de "El Rey" puedan tener esta fundamental pieza de coleccionismo. En sus páginas reúne a varios artistas de los conocidos cómics Marvel y OC destacando Aaron Sowd (Wolverine, Hawkman, Nightwing), una historia escrita por McCray Patrick, el co-guionista de la famosa serie de televisión "Babylon 5" que narra, década por década, toda la historia de Elvis.

Oesde la desaparición de Elvis en 1977, la maquinaría discográfica aparte de ir editando nuevos recopilatorios del Rey del Rock, y alguna que otra curiosidad, poco han aportado sobre ésta figura indiscutible de la música del siglo XX. En el 2008, les llegó a los fans, gracias a Oiscos del Meditarrani, , un nuevo título de su Music Collection, en dos volúmenes, con otra obra indispensable sobre Elvis, "Elvis 1953, el origen", para comprender su música, sus inicios, con las versiones de los artistas de la época. Una recopilación dirigida por el especialista Miquel Jurado, donde seleccionó prácticamente todas sus canciones interpretadas en la década de los 50´s. El primer volumen contiene un cómic con la historia del cantante, por y 2 cds, el segundo con el gran añadido de las versiones originales de las canciones interpretadas por Elvis, el 2º volumen sigue el mismo esquema, pero ya sin cómic. En este cómic, Oavid Morancho (Barcelona 1972) aporta su propia versión gráfica del artista, de una época irrepetible, captando los primeros años del rock'n'roll, de forma singular. En estos grandes comics sobre Elvis el lector puede conocer los humildes orígenes de el "Rey", la música negra, el blues, el gospel, su encuentro con Sam Philips, de Sun Records o su primera grabación, That's All Right (Mama), con la que cambiaria el curso de la historia de la música el 5 de julio de 1954. Sin lugar a dudas son dos obras imprescindibles para los fans. No obstante existen otras obras menores, otros cómics e historietas donde aparece Elvis. Su primera aparición en un cómic fue en el "Mad Magazine" #30 de diciembre de 1955, donde aparecía en la sátira "Elvis Pelvis".

Oesde entonces Elvis a sido constantemente llevado a el mundo del cómic, en tiras cómicas, caricaturas y apariciones estelares como las que tiene en cómics como el "What If" #9 de junio de 1978, donde el guionista Oon Glut y el dibujante Alan Kupperberg hacen posible un cruce entre Elvis y los Vengadores, o la aparición que tiene en los cómics de "The Sandman" de Neil Gaiman. Pero no sólo de parodias y apariciones estelares se resume la vida de Elvis en los cómics, también ha sido protagonista, como por ejemplo ocurre en la serie limitada de cuatro números "King!" de la editorial independiente Blacklist Studios, donde Elvis aparece como un caza demonios y revienta zombis al más salvaje ritmo de rock´n ´roll , una idea del guionista Thomas Hall con dibujos de Oaniel Bradford. Por otro lado, actualmente también podemos encontrarnos con Elvis en la disparatada serie limitada de cuatro números "Comeback Kings", editada por la independiente Ardden Entertainment , y donde Elvis forma parte de un equipo secreto de súper espías compuesto por Jim Morrison, Bruce Lee, Andy Kaufman, Tupac Shakur y Michael Jackson. Todos juntos forman un equipo especial del "Proyecto Resurrección", ocupado en encomendarles misiones antiterroristas y contra organizaciones criminales. Y es que en eso consiste parte de la magia del cómic: las leyendas nunca mueren y menos las del rock.

BERNAT DE HARO OBÓN, NASCUT A BARCELONA EL 1963 I VEÍ DE CAMBRILS (TARRAGONA). VA SER GUITARRA I COMPOSITOR DE LA PRIMERA ÉPOCA DE **GATOS LOCOS**. ACTUALMENT ESTÀ LLICENCIAT EN DRET I HA ESCRIT DIVERSOS LLIBRES, SENSE DEIXAR DE BANDA LA SEVA AFICIÒ AL ROCK.

"PRENDE UNA VELA POR BERNAT"

-KERNEL-

Ara fa 25 anys de la formació de GATOS LOCOS. M'agradaría saber com va ser la trobada amb Fernando Lavado. Com van ser els inicis, els primers assajos. Com neix el rockabilly en una ciutat com CAMBRILS?

Bé, és una mica llarg d'explicar. Quan jo vaig començar a prendre'm la música seriosament (1979-80), vaig intentar engegar un grup amb un estil marcadament influenciat pel rock'n'roll dels anys '50, i amb pocs mitjans i molta il·lusió vam donar forma a un projecte que vam batejar amb el nom de: "El escuadrón diabólico", però no vam sortir mai del local i al poc temps vaig començar a trepitjar els escenaris amb un "conjunt" de ball ("patxanga") per tal de pagar-nos l'equip i poder aprofitar la tirada del campings i xiringuitos de Cambrils. Però de totes maneres, jo sempre vaig incloure al repertori peces d'Elvis, de Gene Vincent, de Buddy Holly, de Carl Perkins o del Rock and Roll Trio de Johnny Burnette. Malgrat això, mai no vaig deixar de banda la meva afició al rock'n'roll i, entre grup i grup de "patxanga" (i sense complexos jo anava pel món amb tupè i patilles), l'any 1981 vaig crear el meu primer grup estable de "Rockabilly/Rock'n'roll", amb el nom d'"Halcones" i vam ser finalistes al 1er concurs de Rock de Ràdio Reus. Ah! Em preguntaves per Gatos Locos i el naixement del Rockabilly a Cambrils. Doncs jo seguia el meu camí amb "Halcones" (sent jo aleshores l'únic del grup i del poble que anava disfressat de rocker i sent l'objecte de totes les murmuracions), quan a finals de l'any 1982 uns coneguts em van portar a casa un nano de 13/14 anys, dient-me que era nou al poble, que sempre havia anat amb rockers i me'l volien presentar: era Fernando Lavado, vingut de Cubelles perquè el seu pare treballava a la nuclear Vandellòs-2. De seguida vam connectar, jo vaig agafar una guitarra i ell es va posar a cantar: realment tenia talent i una bonica veu. Però jo tenia una vida molt complicada: estudiava COU a Reus, tenia campionats de Taekwondo i seguia amb "Halcones", mentre que el Fernando, amb companys de l'escola de FP, estava muntant un grup de "patxanga" per tocar a l'estiu (batejat com "Prisma"), on estaven també el Germán Charles i el Jordi Llovet, elements essencials dels futurs Gatos Locos. Vam començar a coincidir els caps de setmana i al nostre voltant en poc temps es va formar un petit grup d'amics rockers. Va arribar l'estiu de 1983 i entre el Fernando i jo, vam triar un nom pel grup d'amics (una banda a l'estil dels "Wanderers") i ens vam decidir per "Crazy Cats", així, en anglès, i ens vam fer imprimir el nom en unes caçadores texanes com "signe identitari". I aquell estiu, abans que jo marxés a la "mili", vaig tocar alguna vegada amb "Prisma" quan ens feien al repertori un forat dedicat només al Rock'n'roll. D'aquesta manera vam crear a Cambrils i voltants un nucli-reducte de gent que vivia el rock'n'roll al més pur estil dels anys '50 (amb les nostres limitacions, naturalment).

Quins eren els referents musicals en aquell moment? Suposo que LOS REBELDES, que havien acabat de treure el disc "CERVEZA, CHICAS y ROCKABILLY". El nom és una declaració d'intencions ? De ser els "Stray Cats" nacionals?.

Amb sinceritat, quan ens vam conèixer Fernando i jo, ja feia més d'un any que havien publicat "Los Rebeldes" el seu primer L.P. (jo els vaig veure en directe, per primer cop l'any 1981 a Reus, a la sala "Metàl·lic") i els Stray Cats acabaven de treure el seu 2on L.P. Reconec que llavors jo era molt purista i pregonava al quatre vents que jo era fervent devot dels primers

enregistraments de la "Sun Records" (com ja sap tothom, jo sempre anava "d'acadèmic per la vida"), però era tanmateix un fan de "Los Rebeldes" d'aquella època i dels "Stray Cats" hi havien una peces que m'encantaven i altres que em desencantaven (de tant en tan feien coses massa "modernes", com la versió de l'Ubangui Stomp, de Carl Mann). En Fernando era més transigent que jo, pel que feia a les noves maneres de tractar el rockabilly i el rock'n'roll clàssics, però jo, per la meva banda, anava inspirant-me en les arrels més profundes per trobar un toc personal.

I si en Fernando Lavado i també el Germán Charles eren uns fans aferrissats dels "Stray Cats", nosaltres, com a banda, no ens vam proposar mai ser el "Stray Cats" d'aquí, sinó ser nosaltres mateixos fent el que de debò ens agradava. Això del nom, com abans he explicat,

va sorgir després de veure tots plegats la pel·lícula "The Wanderers" i sense la referència dels "Stray Cats". A l'estiu del 1984, mentre jo estava a la "mili", Fernado, Jordi, Germán i Jose van donar per mort el grup "Prisma" i van decidir dedicar-se exclusivament al Rock'n'roll i com a nom van castellanitzar "Crazy Cats" i així va néixer "Gatos Locos". Jo m'hi vaig afegir en tornar de la mili, al gener de 1985.

El primer disc ("Prende una vela por mí") va ser una maqueta que vau gravar, i la discogràfica "Grabaciones accidentales" va considerar que tenía suficient qualitat per a ser planchada en vinil. La veritat és que aquell 1er disc és el que sóna més fresc de tots. Com va anar la cosa?

Tot li devem a "J.M. El Magnífico", un noi basc instal·lat a Barcelona, amant de la música i un gran artista plàstic, que ens va recolzar en tot moment i ens va facilitar els tràmits per enregistrar i distribuir una maqueta en cassette. Aquesta maqueta la vam enregistrar un divendres per la tarda a Tarragona i les mescles les vam fer (si es pot dir així), el dia següent en un parell d'hores. Total, 6.000 peles d'aquell temps. Suposo que aquell disc, que jo vaig negociar a Madrid després que el JM ens preparés l'entrevista (i vaig vendre el "master" per 20.000 peles i contracte per 3 discos), sona fresc perquè és realment un "directe", vam fer totes les cançons a pèl una rere l'altra, sense producció (ni postproducció).

Després de formar Gatos Locos, la gravació d'un disc, i moltes actuacions, deixes el grup per a seguir un altre camí...

Sí, jo vaig tornar a posar-me a estudiar (Oret, a la UNEO de Tortosa), per tal de fer alguna cosa de profit i a la UNEO per no destorbar la carrera musical. Però amb el temps la situació entre els membres de la banda anaven fent-se més tibants i si al principi jo sempre havia estat fent de mitjancer en tots els conflictes interns, al final va quedar palès que Fernando i jo no compartíem el mateix projecte de grup (enfocament, objectius, imatge...). Va arribar un moment que ell només buscava l'aplaudiment del públic, sentir-se adorat, sense tenir en compte altres factors. Fins i tot em va dir en cert moment que jo era tou i que el grup necessitava un só més potent, més "canya" (i quan penso que al poc temps es dedicà a fer "pop comercial", no puc evitar "enfotre'm"). El que va fer que em decidís a deixar el grup va ser que, el dia abans de l'examen final de Dret Romà, estàvem tocant a Eivissa i vaig resoldre que si a "Gatos Locos" no m'hi trobava a gust, millor seguir només amb la carrera i la meva feina de carter. Tres mesos més tard el Jordi Llovet i el Germán Charles també van deixar el grup... cadascú que tregui les seves conclusions.

Però al disc "No esperes al sábado" encara la majoria de temes són lletra i música composats per tú...

Sí, encara estava a la banda quan es van començar les bases del disc per entrar a l'estudi. Va ser en aquell moment que vaig decidir que no perdria la meva feina per anar a l'estudi d'enregistrament. I la manca de temps, va ser determinant perquè les meves composicions romanguessin a l'L.P., doncs l'enfrontament entre Fernando i jo era majúscul i ell volia trencar tot vincle, tot nexe, que pogués relacionar "Gatos Locos" amb mi (per això, després de sentir Carlos Segarra dient: "Los Rebeldes soy yo y mi guitarra", ell va dir públicament "Gatos Locos soy yo". De totes maneres, al tercer disc (Una vez más), al recopilatori i també al darrer disc (Al calor de las cuerdas) apareixen molts temes meus.

A les teves lletres trobem un poc de nostàlgia, il.lusió, ganes d'escapar, sentiments... en definitiva unes lletres molt personals, per a una música molt festiva com és el "Rockabilly"...

Vegem, Gatos Locos, com figurava a la carpeta del primer single, érem Gatos Locos i feiem la nostra música inspirada en el Rock'nroll, en el Rockabilly, en la Country music i en el Tex Mex. Jo, quan faig una cançó vull explicar una història, busco que les meves lletres no siguin només una excusa per omplir la melodia i intento que lletra i música vagin de la mà. I una mica el segell inicial de Gatos Locos era que no feiem només versions de "standards", sinó que erem capaços de dir coses, d'oferir quelcom més que una imatge, que podiem despertar empatia...

En quant a la música, aquest disc presenta moltes influències de música mexicana...

Moltes? Només una cançó (la més venuda): "Prende una vela por mí". Jo, admirador de Buddy Holly, malgrat no ser de la Sun Rds., vaig buscar les seves influències i vaig fer-me una petita col·lecció de clàssics nord-

mexicans i fronterers. (I, no li diguis a ningú, abans de crear Gatos Locos, jo ja era un gran afeccionat a música andina i toco la quena, el sikus i la tarka). Val a dir que justament aquesta introducció per part nostra del "Tex Mex" va coincidir amb l'arribada aquí del primer disc de "Los Lobos" i el canvi "llatí" de "Los Coyotes" de Víctor Aparicio. Aquest fet diferencial (el recurs al só fronterer), va marcar una mica l'evolució de grup i al 2on L.P. ja són 2 els temes ("Guadalupe" i "Canción para olvidar"), i després sempre hi ha alguna referència "mexicana".

Queden temes inèdits d'aquella època ?

Alguna cosa, del primer L.P. tres o quatre peces: "Soy un solitario", "Sonrisa de cristal" i alguna cosa més. Del segon també hi han alguns que es van quedar al calaix, però molt poca cosa ("Versos furtivos", "Dónde está tu amor"...), però la majoria de les peces enregistrades que van ser descartades d'aquest L.P., van ser editades a "El calor de las cuerdas", que va consistir, bàsicament, en treure al mercat la primera maqueta que vam preparar del segon L.P.

Després de la etapa amb Gatos Locos, vas emprendre algun altre projecte musical?

Vaig encetar algun, però cap d'ells ha prosperat. Quan ens fem grans tenim o adquirim responsabilitats i el règim de prioritats és un seriós obstacle (sovint infranquejable) per dedicar a la música el temps i la disponibilitat necessaris.

La veritat és que podria dir que he intentat formar un màxim de 3 ó 4 grups que no han anat més enllà dels sis mesos de vida, havent estat tots ells molt distanciats en el temps. En aquest moment, donat que no trobo un contrabaixista i un bateria per muntar els que seria la meva més gran il·lusió: un trio al més pur estil rockabilly (malgrat no perdre l'esperança), estic en un grup que va començar l'any 1965 (encara que només hi romanen dos dels membres originals), especialitzat en fer versions dels "Sírex" i dels "Mustang", i tot per no perdre el contacte amb la música.

No sé si has tingut ocasió de llegir el llibre "Rockers: desterrados de la movida", de Lauren Jordan. Abans que res tinc que dir que trobo una gran iniciativa i un bon intent de llibre, pero...

a) El llibre està mal redactat i mal estructurat. Està parlant d'un tema i se'n va a un altre. De vegades generalitza molt, i de vegades es centra en anécdotes personals.

b) S'atribueix quasi bé la formació de Gatos Locos, i ell va entrar quan ya el grup anava decaient.

c) En un to victimista, dóna la culpa de no tenir més exit, a les institucions (per no donar-los subvencions) i al rock català. Creus que Gatos Locos hagués tingut més exit si hagués cantat en català?

Anem a pams. Conec el llibre però no l'he llegit, de manera que no em puc pronunciar sobre el seu contingut. Com que sé qui és l'autor, només diré que probablement està fet amb més ganes que estil, ja que el Lauren -que jo sàpiga- no és ni periodista ni escriptor, però està ben relacionat amb alguns cercles de Madrid ("Popes80",...). Pel que fa al punt "b)", no sé que diu, però ell va entrar (de reforç) i com tu dius, a la darrera etapa de "Gatos Locos", com un rescat a la desesperada i mirar de tornar una mica als orígens de la banda. L'única cosa que jo podria dir, ja que no he llegit el llibre, és que millor hauria fet el Lauren Jordán de parlar sobre el seu veritable grup "Inoportunos", que no ha deixat mai ni tan sols mentre estava a Gatos Locos, però el que sí s'ha de reconèixer és que, després de Fernando Lavado, és el músic que més ha durat a la banda. Entrant al punt "c)", aquest discurs em sona molt i no pas d'ell, el mediàtic José María Sanz, també conegut per "Loquillo", fa bandera d'aquesta mena de victimisme. A veure, si et sents català, no has de tenir cap inconvenient per manifestar-te en la teva llengua i això de dependre de les subvencions és contraproduent, la discriminació positiva puntual pot ser interessant i es pot aprofitar pel benefici comú, però la dependència genera decadència. Pel que fa al "pelotasso", tot és una qüestió económica de política comercial que imposen les discogràfiques i les agències de management: sempre has de créixer, ampliar mercat. Així creuen que s'ha de fer el que més es ven en cada moment per no perdre l'oportunitat i si no obeeixes, t'aïllen. És clar que la decisió final és del grup o de l'intèrpret, que en definitiva és qui més arrisca: el seu nom, la seva dignitat i el seu futur. I si em permets un incís, una mica pel que fa al llibre, a mi personalment no m'agraden l'òptica ni la intenció del títol, l'exclusió de la "movida". Això de la "movida" va ser un invent de Madrid ("Movida promovida por el Ayuntamiento ", com deien "The Refrescos"), quan el moviment musical emergent estava a tot l'estat (sobretot a Vigo i voltants, també a Barcelona), però el fenòmen rocker no era una novetat, no era "nova onada", sinó un reducte de clàssics "inadaptats" amb una vigència oscil·lant segons els temps, però amb una extensió internacional i no com un focus i els seus satèl·lits. Els rockers no podiem ser part de la "movida" perquè portàvem trenta anys allí i amb ànim de seguir, amb "movida" o sense, encara que alguns no van quedar tan exclosos com podria semblar: "Los Coyotes", Mario Tenia y los Solitarios", "Bulldog" o fins i tot "Los Tornados". Ah! Potser el Lauren va oblidar que fins i tot "Los Rebeldes" van sortir al programa "La Edad de Oro", de la Paloma Chamorro, cronista oficial de "la movida".

A dia d'avui, segueixes tocant la guitarra i fent cançons?

Sí, encara que costi de creure, segueixo tocant la guitarra i fent noves cançons (que espero enregistrar tan aviat trobi contrabaixista i bateria). Cadascú és com és, i la guitarra i les ganes de crear són part de la meva naturalesa, del meu caràcter.

El que sí has seguit cultivant és la teua faceta d'escriptor, has quedat finalista del concurs de narrativa breu de Constantí els anys 2004 i 2006, i guanyador del concurs de narrativa de Castellvell el 2005. Quina obra teua ens recomanes ?

Jo sóc escriptor, no crític i per això no sóc el més indicat per fer recomanacions (dir que és millor una de les meves creacions que no una altra). Per a mi el més fàcil és

aconsellar el lector en funció de la seva disposició i dels seus gustos. Així que si el que busca és una lectura ràpida, entretinguda i amb regust a rock'n'roll, hauria de llegir "Xàfec d'estiu", en canvi si li agrada un tipus de lectura més dens, amb fons de recerca històrica i pensament filosòfics, pot ser li vindrà més de gust llegir "La nit resplendent"; però si vol novel·la negra amb reflexió profunda i crítica social, caldrà que esperi a la publicació de la meva darrera novel·la (que encara no té editor i que probablement dugui per títol "Boñiga de Yak". Sí, aquesta és en castellà, vaig alternant els idiomes).

Escrius les teues obres literàries en català, no sé si a l'hora de composar cançons ho has fet mai en català...

Jo, que tinc molts anys, vaig rebre una educació en "castellà", per això vaig començar escrivint en castellà, també els mànagers i la casa de discos deien que el mercat era en castellà, i el català era per parlar entre nosaltres, bé, i no sempre. Allò era un "show": el Fernando i jo tan aviat parlàvem en català com en castellà, el Germán sempre parlava en castellà (i nosaltres amb ell en castellà) i amb el Jordi Llovet sempre en català.

Estava a punt de deixar el grup quan ja tenia al cap fer alguna cançó en català (i tenia, a més, una en anglès: "The Chop-suey Boys"; i una en francès). Ara ja tinc alguns temes en català i suposo que... quan trobi baixista i bateria...

• Podríem dir que actualment tens una professió "seria", que et vas apartar del món delR&R ...

No exactament. Com diem tot sovint, "al final tot se sap" i no paga la pena ocultar "detalls obscurs". Jo no em penedeixo del que he fet, sóc com sóc i m'agrada el que m'agrada. Pot ser en algun moment hem d'aparentar quelcom (com va dir Fernando Pessoa: "el poeta és un fingidor"), però és una cosa puntual, qüestió d'estratègia, res més. És admirable i a tenir en compte la frase i pensament d'Oscar Wilde: "Estar bé amb un mateix és el principi d'una gran amistat que pot durar tota la vida".

La gent que et coneix sap la teua "personalitat secreta"?

Com ja he dit, la gent que em "coneix" la sap i pot ser ja no sigui tan "secreta"; però és molt divertit jugar amb "un secret" a la mànega.

Segueixes la moguda rockabilly nacional? Molt a prop teu, a Calafell, fan tots els anys el festival "High Rockabilly"

Últimament la meva connexió és mitjançant "Facebook", però sempre que puc intento escapar-me i retrobar-me amb mi mateix ("Cualquier noche volveré..."). La vida de família t'imposa certes limitacions, però de tant en tant vaig al "Hayride" o als festivals "Rave on". "La cabra siempre tira..." (però ja no em queda matèria prima per poder lluir un tupè).

Què sona al teu Ipod?

Bàsicament Rockabilly y Country Music, també una mica de Blues i fins i tot música clàssica, i posats a fer confessions tinc alguns discos de Kitaro i de Lorenna McKennit, però són per a moments especials d'introspecció i reflexió.

Ja que es parla tant dels autors i drets d'autor, em pots dir si a tu t'han arribat els drets d'autor que han generat les teues cançons?

Sí, a més tots els articles jurídics que he escrit (uns quants), tracten de la propietat intel·lectual. I parlant de "royalties", encara rebo alguna quantitat de temps en temps, sumes gairebé simbòliques, però això em diu que la meva música encara s'escolta i és una gran satisfacció.

SANTI BALMES (VEU I GUITARRA), JORDI ROIG (GUITARRA), ORIOL BONET, (BATERÍA) JOANRA PLANELL I JULIÁN SALDARRIAGA (GUITARRA ACÚSTICA I SEQÜENCIADORS) SÓN ELS COMPONENTS DEL GRUP BARCELONÍ LOVE OF LESBIAN, UNA DE LES BANDES MÉS IMPORTANTS DEL POP ROCK INDIE ESPANYOL. VAM PODER PARLAR AMB ELLS DE TOT EL QUE ELS ESTÀ PASANT QUE NO ÉS POC, I ENS VAN ADVANÇAR QUE PRÒXIMAMENT ESTARÀN PER LES TERRES DE L'EBRE AMB LA SEVA FACETA DE DJS

LOVE OF LESBIAN

-PABLO HONEY-

Primer de tot, felicitar-vos pels premis a millor banda i millor directe de l'any de la revista Rolling Stone, vaja premis...
Si el millor d'aquests premis, a part de conèixer en persona a la Patrícia Conde, ha estat el caire democràtic del premi ja que son gràcies al públic i no a la critica, premis per votació popular.

Encara recordo quan em vau signar el vostre primer disc (Microscopic movies), que em vau dir: Ah, vas ser tu (com l'acudit d'Eugenio), perquè el vaig comprar al FIB i era l'únic que hi havia en els stands del festival. Això ja no passa, no?
Ja no passa, ara els cds en castellà els pots trobar a qualsevol tenda especialitzada de cd's, pero la veritat és que nomes quedem cuatre fetichistes que comprem cd's, ara tothom té a les seves mans l'eina d' internet que pot descarregar-se tota la discografía de LoL sense moure's de casa.

Què li diríeu a un fan que ara digui que ja no li agradeu perquè ara sou comercials, ja que guanyeu premis i se us escolta per moltes emissores de ràdio, la veritat és que això sol passar ...
Si, suposo que sempre hi ha l'element "indie taliban" pero per cada intransigent que perdem en guanyem deu. No em preocupa gens això de caure malament per motius fora dels estrictament musicals, nosaltres fem música perque la puguin gaudir el màxim de gent sense perdre el control artístic del que fem.

A quants de vosaltres us ha passat el mateix que a John Boy?
Quant ets jove sempre t'enlluernes amb grups que estan a sobre d'un escenari, et fan viatjar i un món on tu ets el protagonista d'allo on ells intenten transmetre. Personalment si no hagués existit The Cure i més concretamen Simon Gallup, jo no m'hagués comprat un baix quan tenia 16 anys i intentar montar el meu primer grup, que cuariosament el Jordi i l'Uri de LoL ja formaven part d'aquest grup de flipats dels Cure.

Quan aneu de gira, quina música sona a la furgoneta?
Molt poca música escoltem a la furgoneta en comu, aprofitem més aviat per xerrar entre nosaltres i preparar la logística de LoL, els nous passos a seguir, o llegir algun llibre.....això si ,tots tenim els nostres ipod preparats per tancar-nos al nostre rotllo escoltant tot tipus de mùsica.

Tirant enrere en el temps, fer de teloners de The Cure (gira Bloodflowers), va ser un abans i un després en la banda?
Ha estat la cosa més increïble que ens ha pasat mai, ja que va ser el mateix Robert Smith que ens va escollir com a teloners després d'escoltar Microscopic movies. Encara no soc gaire conscient que va passar amb aquella gira, un somni fet realitat.....
Encara recordo quan ens va dir a València "you are here, because freakie goes to hollywood is a good song".....
Crec que aquesta gira ens va transportar a un somni però que al cap de una setmana es va diluir i ens va fer caure de peus a terra, però deu anys després hem demostrat que amb constància i bona feina aquest somni es pot tornar a reviure, com

I com decidiu passar de cantar en anglès al castellà?. Serà aquesta definitivament la llengua en què us expressareu en un futur?
Si, potser algun tema anirem fent en català, però el castellò ara per ara per un futur pròxim és la nostra llengua per transmetre el que volem.

En una entrevista que us vaig fer en el 99 em vau dir que Love of Lesbian a part dels components del grup, a poc a poc s'incorporaria més gent amb noves idees artístiques. Suposo que Lyona (autora dels seus videoclips), seria una d'aquestes persones. ..
Love of lesbian no només som la gent que apareix a la foto de promo, hi ha un equip darrera súper professional, desde Lyona, Ricky Falkner, els músics que han participat en les grabacions i diferents concerts, mànager, rodie.....som una gran familia.

Crec que Barcelona està passant per un bon moment musical pel que fa a grups com vosaltres, Mishima, Manel, The New Raemon, Nueva Vulcano, Standstill ... què en penseu?
Ens coneixem quasi tots i tots tenim molt bon rotllo entre nosaltres, amb molts d'aquest grups compartim cerveses als mateixos locals de nit, escenaris i col·laboracions artístiques.

Una altra cosa que em vau comentar és que volíeu tocar al FIB. Després de fer-ho, ara on voleu tocar? (Si és que queda algun lloc jeje)
el Fib és el festival d'Espanya on el músic s'ho passa millor, en el backstage (piscina, restaurants de tot el món, calor, cervesa fresca,

LOVE OF LESBIAN (gira del disc 1999)

Fib, i sempre que ens hi vulguin hi anirem.

Parlant de concerts, en els vostres començaments vau tocar a La Sènia, al Seaway de la Ràpita i al Velvet d'Amposta. últimament no recordo que actuéssiu per les terres de l´Ebre. Heu tingut alguna proposta? Perquè creieu que no hi ha hagut aquesta possibilitat?
Aquest any no hem tocat per les Terres de l'Ebre, suposo que no s'haurà no s'arribat a un acord econòmic entre els festivals d'aquí i la nostra agència de managament, Tampoc recordo cap sala de concerts amb capacitat i recursos tècnics on puguem fer un concert en condicions per al pùblic que tenim en aquestes terres. I com que tampoc som un grup que interessem als ajuntaments, doncs és molt dificil fer algun concert per aqui.

Expliqueu quan i on acabeu la gira de 1999 i si hi haurà alguna sorpresa o col.laboració en aquest concert?
Si, hi hauran moltes sopreses als concerts de Madrid i Barcelona de tancament de gira.....pero no puc avançar res al respecte.

DISCOGRAFIA

- **Microscopic Movies** - 1999
- **Is it Fiction** - 2002
- **Ungravity** - 2003
- **Maniobras de escapismo** - 2005
- **Cuentos chinos para niños de Japón** - 2007
- **1999 (o como generar incendios de nieve con una lupa enfocada a la luna)** - 2009

Quan acabeu aquesta extensa gira, descansareu o ja us posareu a treballar en el nou disc? Podeu dir-nos alguna cosa de com anirà encaminat?
Acabem la gira el 26 de febrer al Razzmatazz de Barcelona, agafarem uns dies de descans per tornar a marxar a Anglaterra una setmana a fer tres concerts.
Al juny marxem a sudamèrica un mes sencer, i al septembre ens tanquem al estudi perquè el nou disc surti per desembre 2011 o gener 2012... Musicalment apunta el nou material a cançons mes directes, sense tants arranjaments de sintetitzadors.....

I aquesta faceta de dj, és veritat que estareu de gira, després d´acabar amb els concerts?
Mentre estem de gira en alguns concerts puntuals despres dels bolos hem fet de dj's en diferents sales de la península com el 12 y medio de Mùrcia, Salamandra d'Hospitalet, ocho y medio de Madrid, garaje de tia maria... Una vegada finalitzem la gira per Espanya, començarem fent algunes sessions de dj's on punxem la mùsica que ens agrada escoltar quan tenim temps de sortir de nit. Ja tenim alguna data tancada a la Wha Wha de València, Salamandra d´Hospitalet, el Cau de Tarragona i el 1 d'abril estarem al Sotavento d'Amposta.

ERAN PRINCIPIOS DE LOS 90 CUANDO ESTA, COMO MUCHAS OTRAS BANDAS DE ROCK DE LA PROVINCIA, NACEN, CRECEN, SE REPRODUCEN (UNA MAQUETA) Y DESAPARECEN, PERO A VECES QUEDAN LARVAS.

airgamBoys/TraSTornos

-KERNEL y PAX-

(Flor de pasión se marchita en el dial/ cojo la chupa i digo adios a papá/ navaja en mano doy un beso a mamá/ salgo a la calle, ire a buscar/ tipos mas duros que yo/ por los bares de la ciudad)

Finales de 1989. Josep Vidal (Vidy) hace ya tiempo que iba de rockabilly, junto con otros colegas suyos. Sergio Pacheco (Pax) empezó entonces a serlo. Para ello, insertó en la espalda de su anorack un parche con la bandera sureña y el texto "forever" e intentaba ganarse la confianza de los rockers, que lo miraban pensando ¿y este de que va?

Debían tener 17 años y coincidían en "El Ball de la Lira" una especie de discoteca de los domingos por la tarde. Ponían toda la pachanga de la época (Modern tarking etc.) pero también pinchaban como media hora de rock (Los Rebeldes, Teddy Nois, La frontera etc.). Entonces, ellos salían a bailar frenéticamente. También sonaban cosas como The Cult, Fuzztones, Ramones etc.... canciones que iban guardando en su subconsciente juvenil.

Vidy tocaba el piano y se enteró de que Pax se acababa de comprar una guitarra eléctrica, pero todavía no tenía ampli. Así que lo invitó a que probase la guitarra en el ampli de su hermano (que tocaba con Atzucac). La conexión fue inmediata, empezaron en el cuarto de lavar de casa de Vidy y enseguida sacaron el primer tema: Rock en el cuarto de lavar, una canción que "enganchaba" por cojones, un rocanrol normal sin apenas melodía donde la frase "Rock en el cuarto de lavar" se repite 22 veces. Quedarte atrapado en un ascensor oyendo esta canción puede ser letal.

El proyecto ya estaba en marcha: TUPEFACIENTES, una banda rockabilly. En la batería estuvo probando Betoret, que tocaba con una caja y un charles con mucha energía (a lo Stray Cats) y en las voces, aquello por probar, vino Josep García (el actual responsable del blog barcelonarock80) que fascinó al personal con las versiones de Chuck Berry que hizo, pero Josep y Betoret tenían otras cosas que hacer, así que saltaron del barco. Vidy y Pax siguieron intentando reclutar a gente del pueblo para la causa, del sector rockabilly ya no quedaba nadie, así empezó el nuevo proyecto AIRGAMBOYS.

(Soñaré las cosas que no puedo hacer/ buscaré en el centro de mi propio ser/ soy persona o animal, o un majadero criminal)

En la voz estava Josep Lluís Moreno. Él también escuchaba bastante rockabilly, aunque prefería el pop-rock cañero. Nunca tenía ninguna pega en interpretar cualquier cosa que le propusieran (desde el dúo Dinámico hasta Parálisis Permanente) lo suyo era liarla, como buen frontman. También era el que tenía más contactos y el que conseguía la mayoría de bolos. En el bajo estaba Sebas Carrillo, un gran amigo de Moreno desde la infancia. Apasionado de la música y fanático de grupos como THE CURE, SISTERS OF MERCI, etc; Era el toque siniestro del grupo. Sin él no hubieran existido canciones como Primera Comunión etc. Jordi Caballé era un batería muy salvaje y era la pieza que faltaba para completar el cóctel, era heavy (IRON MAIDEN, JUDAS PRIEST etc.) Los vecinos ya le habían dado el toque a la madre de Vidyl del ruido que hacían , así que recogieron los trastos y fueron a ensayar a la terraza de casa de Jordi.

22 de marzo de 1991, en la Aldea (Tarragona) y más concretamente en la desaparecida discoteca Contacto se producía el milagro (para ellos). Era su primer concierto junto con NECROPSY, RETRASH Y HUMAN WASTE. Ya curados del susto del primer directo, la historia era buscar más conciertos donde sea (en el instituto, en el bar Tutu...)

Sus temas propios eran puro nihilismo juvenil (Colecciono fracasos, Envuelto en llamas, Regreso a la ciudad cloaca, No soy nada....) No tenían acceso a internet , y en E.G.B. habían estudiado francés, para sacar las letras de las versiones enchufaban el radiocasette y en una libreta apuntaban lo que fonéticamente oían, "son cost sau laren achiri larala", y aquello mas que la letra de Fuzztones parecía de Negu Gorriak.

En la primera etapa de Airgamboys cabe destacar el incendiario e improvisado cover (aunque algunos no creyeron que fuera improvisado) que hizo FLYN en más de una ocasión del tema THE FLY de los CRAMPS. Tras 4 o 5 conciertos Jordi Caballé abandona Airgamboys.

Casi todos los grupos de Amposta, para ensayar quedaban en el EQUUS, mítico bar de Amposta. Allí conocieron a Secundino Accensi (NINO), que tocaba la batería con ALCOHOLÉMIA. Era un chaval jovencito y melenudo que tocaba como un animal, con doble bombo y a toda velocidad. Cuando tocaba se transformaba en una bestia. La pegada de Nino dio la contundencia definitiva para el grupo.

(Con el zippo que tu me regalaste/ voy a quemar mi casa/ a fuego lento arde toda la ciudad/ si las calles aprenden a hablar/ nos contarán historias/del veneno que nos obligó ha crecer)

Por fin consiguen un local en las afueras del pueblo y se ponen a ensayar casi todos los días. Las canciones ya empiezan a sonar mejor. En mayo del 92 graban una maqueta de cuatro canciones en L'ESTUDI de Tortosa, con SANTI MARTORELL y JORDI FUSTÉ de técnicos de sonido. En la grabación colabora Wenceslao

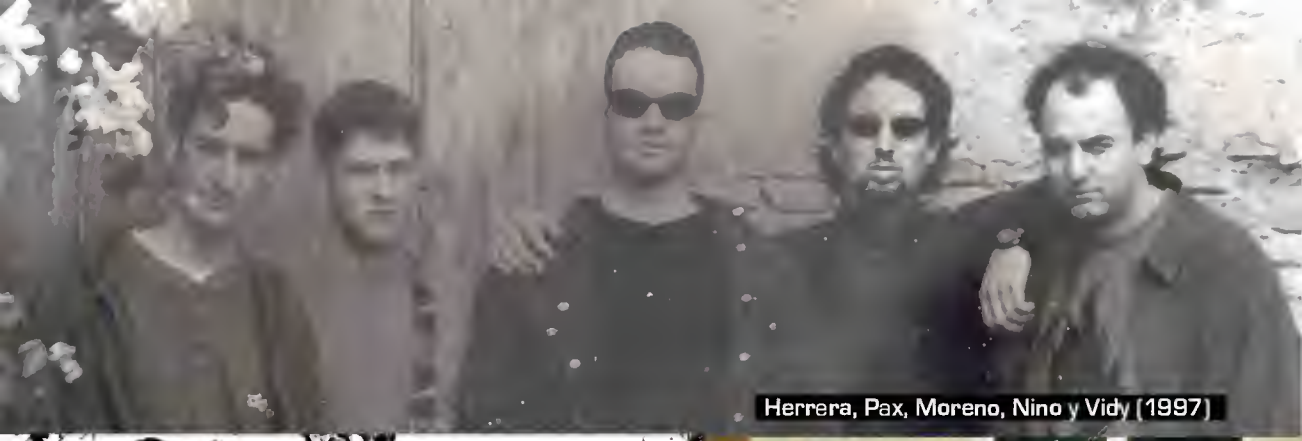

Herrera, Pax, Moreno, Nino y Vidy (1997)

TRASTORNOS (1992)

AIRGAMBOYS (1991)

Moreno, Vidy, Nino, Pax y Sebas (1992)

en la trompeta, que se convertirá en un miembro más del grupo en algunos conciertos. Se lo habían currado bastante, pero no consiguieron salir del circuito donde empezaron, así que a partir de la grabación de la maqueta decidieron ponerse un nombre más serio, TRASTORNOS.

(Juan era un gran escritor/ nunca acabó su canción/ no necesita dinero/ no necesita presentación/ ya no le importa la fama/ ahora solo busca amor)

El 8 de mayo de 1996 SEBAS CARRILLO murió a la edad de 22 años. Hecho inesperado que conmocionó a todos.

Tras un paréntesis de unos tres años Trastornos vuelve a la carretera en 1997. Ahora el bajista es Herrera, el batería de NECROPSY, banda de death metal que se estrenó con los Airgambois aquella mítica noche en la discoteca Contacto. Un chaval polifacético y con las ideas muy claras. Era amante del death metal, aunque no tenía reparo en decir que también le gustaban O.B.K. o CHIMO BAYO. Hicieron algunos conciertos más, con bastante éxito, pero por cosas de la vida aquel fue el último año de Trastornos.

Ahora están desperdigados entre Amposta, Valencia, Barcelona y Zaragoza.

En 2010 fueron invitados a tocar en la NIT MÁGICA de Tortosa junto con los TEDDY NOIS (sus ídolos juveniles) GERARD AND THE RUMBA, DAVID THORNY, MICKE AND THE CROSSROADS, VALIUM 10 Y CARLOS AND THE BAND. Después de trece años sin apenas verse ensayan medio a distancia e incluso estrenan una nueva canción: CHICA DEL TUTU, un homenaje a la época que les tocó vivir. Sabió a inicio de nueva era, a otro ritmo. De momento la historia se acaba aquí, pero... .

(rock en el cuarto de lavar/ rock en el cuarto de lavar/ un buen lugar para ensayar/ un buen lugar para bailar/ enchufa tu guitarra nena en la lavadora i toca el rock en el cuarto de lavar)

Puesta a punto y sin dirección
El clamor del cielo le interrumpió

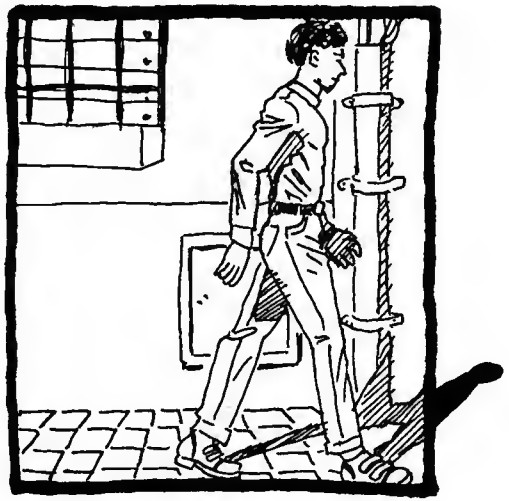

Muchas veces rehusó el favor
Y el lado oculto se le reveló

En forma de profundo dolor
Y del caos ya no surgio
El or den natural le respetó

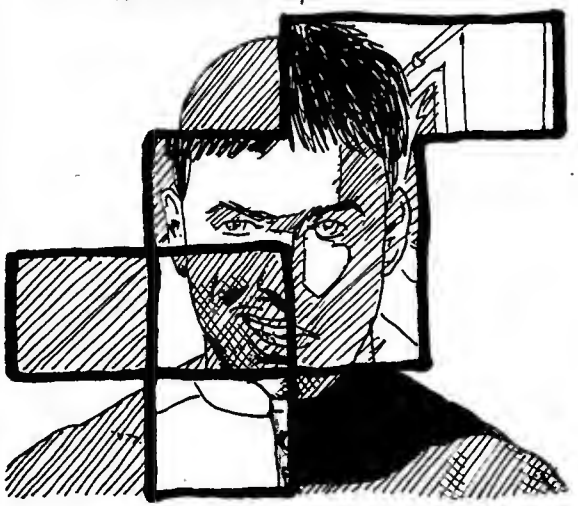

En forma de profundo dolor
Y del caos ya no surgió
El orden natural le respetó

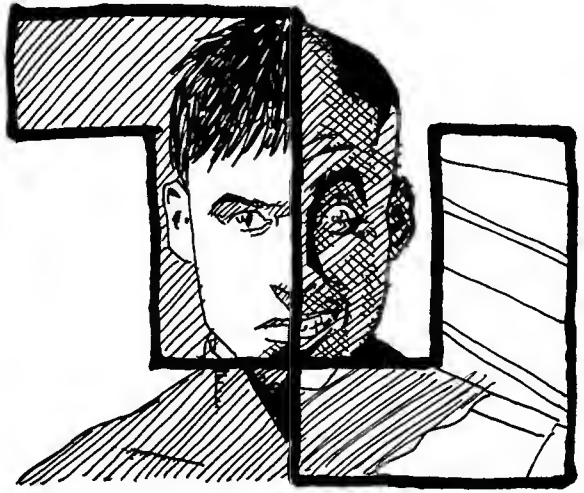

La osmosis de las ideas
Seguirá ilegible

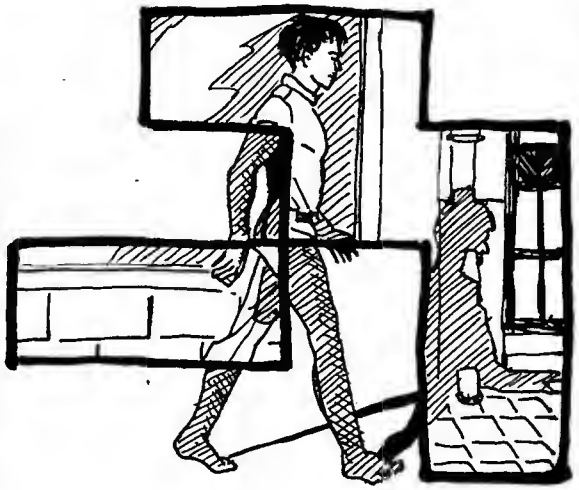

El olor de la noche del sueño
Es aún difícil de sentir

R 22 P

Viviendo en mundos imaginarios
Viviendo en mundos subterraneos
Siempre paralelos a la realidad

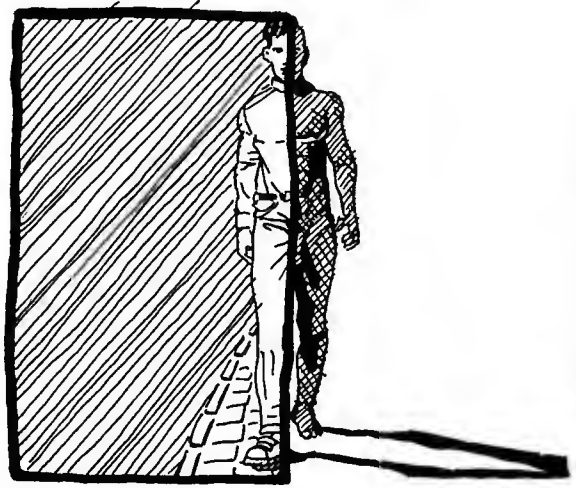

Fué cubierto por las hojas secas
Difamado por bocas nebulosas

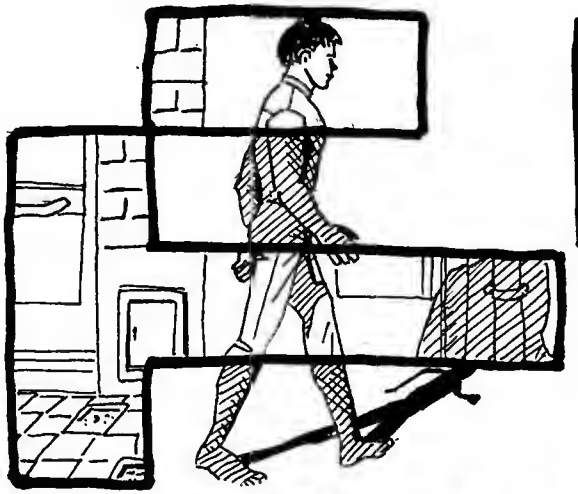

Hora de mostrar el nuevo rostro
Y fundir las llamas de la razón

Viviendo en mundos imaginarios
Viviendo en mundos subterráneos
Siempre paralelos a la realidad

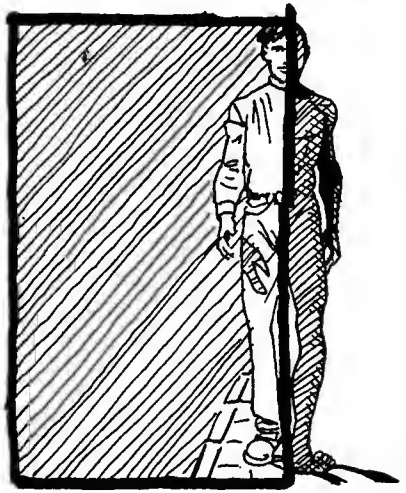

MUNDOS IMAGINARIOS

UNA CANCIÓN DE TRASTORNOS

ESTE 2011 SE CUMPLEN 20 AÑOS DE LA CANCIÓN "ASÍ ME GUSTA A MÍ", TEMA QUE QUEDÓ EN EL IMAGINARIO DE TODA UNA GENERACIÓN, HABITUALES O NO DE LA "RUTA DEL BAKALAO".

CHIMO BAYO

-ANNA FONT + KERNEL-

Su autor, Joaquín "Chimo" Bayo ha continuado pinchando todos estos años, disfrutando últimamente de un resurgimiento gracias, quizás, al gusto por la nostalgia de los que ya superamos la treintena.
Inmerso de lleno en las nuevas tecnologías, Chimo se comunica con sus seguidores al margen de los medios más tradicionales. Podéis seguirlo en twitter @asimegustaami, @ChimoBayo o en el facebook fanpage. Está recopilando fotos suyas de todas la épocas, animaos a participar!

Estás preparando un Dvd para Octubre, ¿qué podremos ver en él?
Es un vídeo de motivación para la gente, tengo seguidores desde hace más de 20 para que me puedan ver en directo. Hay personas de diferentes edades, tribus urbanas.... Hace muchos años se crearon con mi musica. Y me siguen y quiero compartir algo más con ellos. Lo hemos grabado en directo en diferentes salas, será muy chulo.

¿Algún otro proyecto que nos puedas adelantar además de ir pinchando por todo la geografía española?
Estoy grabando un tema nuevo también que se llama "Revolución". Así la gente se motiva para ir a ver algo nuevo. Estaremos actuando a tope... Echo de menos que no me hayan llamado nunca al FIB o al Sónar. Creo que se olvidan un poco de donde empezó todo. Hace unos años ya me dieron un premio DJ Award. Me remezclan Fangoria y TWO 2 dj's pero los circuitos festivaleros no me tienen mucho en cuenta.

¿Eres amante del vinilo, o no eres especialmente fetichista? Cuando pinchas, ¿en qué formato lo haces?
Me he criado pinchando vinilo. El tacto del disco es mucho mejor, te permite moverlo con más facilidad. Siempre lo he intentado utilizar, a no ser que el escenario no esté preparado para ello. Si no puedo, con CD. Con ordenado sólo no me gusta mucho porque parece que no estés haciendo nada.

Qué música inconfesable escuchas en tu intimidad?
Ahora mismo estábamos escuchando a Puccini cantado por Pavarotti. Lloraba y todo, Nessum Dorma, con el director de orquesta Zubin Mehta. De pequeño me llamaban Nino Bayo por la voz que tenia, poseía un timbre muy bueno, no tanto como Nino, pero si muy personal. Entrando en la electrónica, Front 242 lo mejor, tuve la suerte de compartir escenario con ellos. Están a la altura de Kraftwerk , incluso me gustan más. Son los inventores de EBM (electronic body music). Son mis grandes influencias junto con Nino Bravo, he remezclado "Un beso y una flor". Estuve de jurado en un concurso con ese nombre. (se refiere al concurso presentado por Bertín Osborne en Canal 9)

Te has convertido en un icono de un par de generaciones ya, en un referente mediático a la altura de Mazinguer Z o Naranjito. No sé si puedes separar al Chimo "persona humana" del personaje que representas, o es indisoluble.
Gasto muchas bromas sobre eso, me molesta que me digan que salgo disfrazado. Lo mío es cuestión de concepto, el espacio exterior. No me gusta que se vea mi cara. La imagen vale más que mil palabras, aunque en las entrevistas voy de calle. Es como un personaje, pero soy yo. Somos lo mismo, pero uno cada uno en cada momento.

De tus himnos, destacaríamos "Química", "Así me gusta a mí", "Bombas" o "La tía Enriqueta". ¿Estás igual de orgulloso de todos los temas o hay alguno que con el paso de los años crees que lo podrías haber hecho distinto?
La tía Enriqueta está basado en una historia real, en el Templo (mítica discoteca de Cullera), una señora mayor que se volvió loca. Me gustó el tema y lo adopté. El título, le podría haber puesto un nombre más ribombante... Pero se ha vuelto un referente, como ahora, con la versión del atún. (La versión para un anuncio de atún en conserva que se ha hecho muy popular).
De los 6 temas más conocidos, estoy absolutamente orgulloso de todos ellos, no creo que se puedan hacer mejor. Incluso "Reacción en cadena" una de las últimas canciones. También La fiesta del Fuego, con Code Name, con un videoclip espectacular, de homenaje de Valencia. Retumba el suelo....

Cuéntanos los orígenes de la "Ruta del bakalao", parece que hoy en día estamos bastante desinformados de lo que fue. Incluso comentas en algún texto que tú eras rockabilly y eso sorprende con la idea preconcebida que tenemos de la movida de la época.
La gente puede hacer lo que le dé la gana. Yo empecé en el 82 pinchando música funky americano que me traían de allí directamente. Pillé una época muy buena cuando empezaba, fui a un concurso de dj y entré en la cabina porque iba con muletas y me dejaron en el lugar del dj ya que se iba al concurso. Él tardó 3 horas en llegar, pidió más dinero, lo hecharon y me quedé yo en su puesto. Pinchaba Stevie Wonder, Visage, Nina Hagen, Ultravox... Adapté mi estilo, daba espectáculo y hablaba por el micro. Ponía música oscura, tecno alemán, EBM, industrial.... Yo llegaba a pinchar donde ponían samba y los transformé....
Fue un movimiento, un hedonismo de masas. Eso lo escribió Joan Oleaque en "En èxtasi", que no está en castellano.

No sé qué hubiera pasado sin drogas, yo estaba trabajando.

Vendiste más de 1 millón de copias del Maxi single "Así me gusta a mí", pero últimamente se te recuerda con la parodia en LA HORA CHANANTE. ¿Cómo te lo tomaste?

Fantástico, somos muy amigos a partir de ahí. Cuando me lo comentaron, me encantó. El primer día que llamé a Joaquín Reyes, le dije, "Hola, soy Chimo Bayo". Se quedó súper cortado, pero le dije que me gustaban mucho. El tomate, que yo pensaba que era una patata, dice muchas cosas que digo yo. Ahora voy a verlos si vienen a hacer monólogos. Me encantan.

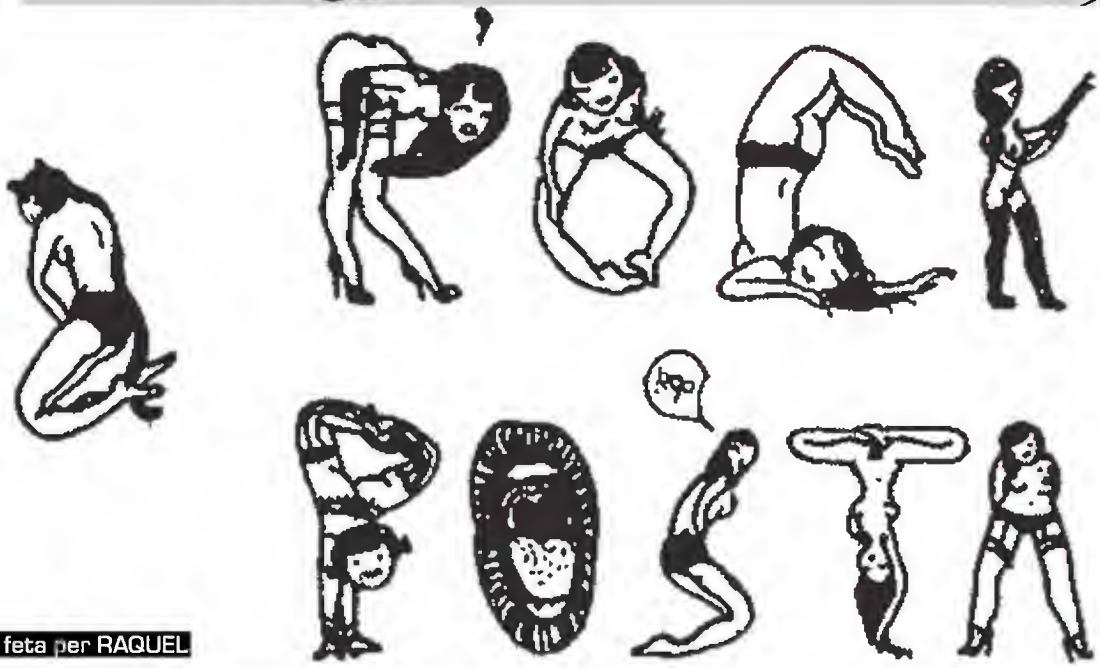

Tipografia feta per RAQUEL

ALGUNA COSA ESTÀ CANVIANT?

·KERNEL·

La efervescència de la escena del Rock a Amposta ja és un fet. He contat uns 12 grups que més o menys estiguen en actiu, assajant i fent concerts. Hi ha 2 associacions de músics ("La Barraca del músic" i AMTE (Agrupació de Músics de les Terres de l'Ebre)). Un festival anual (El Deltasound) , del que es poden criticar moltes coses, però que s'esforça en fer un event de gran nivell a les nostres terres, incloent sempre al cartell a grups de la zona. La Lira ha ficat totes les facilitats de part seua per a que es puguen fer concerts de rock els divendres al seu local (un local que està desaprofitat) . S'han inaugurat recentment els Bucs d'assaig. Una vella reivindicació que encara s'ha de definir com es gestionarà, però que ja està donant cabuda a grups que necessiten un local per a assajar (Per ex. Marge de Pedra estan preparant allí la gravació del seu disc de debut) i que compta amb 2 cabines de DJ completament equipades per a que els joves DJ puguen anar allí a practicar les seues mescles.

Desde l'ajuntament s'ha tret un CD recopilatori per a intentar mostrar la realitat del panorama musical local. S'intentarà que este recopilatori es faci cada any.

Desde el departament de joventut s'està treballant molt per a recolzar les iniciatives que van sortint. Ajuden als grups a demanar subvencions, els donen informació.

S'estan fent tallers GRATUÏTS de tots els àmbits diversos: Fotografia, Informàtica musical, Producció d'àudio... Molta culpa del bon funcionament del departament de joventut és degut al bon treball que fa el seu tècnic, molt proper al jovent, i que pot captar de primera mà les mancances administratives que poden tenir les agrupacions juvenils, i donar-hi resposta ràpida.

El Rock ja no és una activitat mal vista. És d'admirar que avui en dia, mentre la majoria de joves opten per tancar-se als clubs, fumar porros i jugar a la playstation, encara hi ha gent que perd moltes hores al cuarto d'assaig fent cançons, escribint lletres, en definitiva, creant. El Rock és art, és cultura.

La producció discogràfica a les Terres de l'Ebre està en el millor moment de la seua història.

Només en el que portem de 2011 han tret disc:

CRATOR (Deltebre)
ALBERT I LA BANDA (La Ràpita)
ZOCO (Camarles)
MONTSE CASTELLÀ (Tortosa)
EQUUS (La Ràpita)
PEPET I MARIETA (Ulldecona)
EBA (Tortosa)
XEIC (Rasquera)

En el món dels DJ's, tenim per exemple a PEPO que no para de treure discs, que arriben als 1ers llocs de les llistes especialitzades. Tenim a EDGAR que està fent produccions a nivell estatal, inclús ha anat a punxar a Miami recentment a un festival prestigiós.

A l'igual que al nº #2 ens vam centrar en els grups de la Ràpita, amb este número del fanzine volia fer un especial GRUPS d'AMPOSTA. Quina ha sigut la meua sorpresa quan, després de contactar en tots els grups, enviar-los entrevistes, i demanar informació , fotos etc. NOMÉS 1 GRUP dels 12 amb qui he contactat s'ha dignat a enviar-me la entrevista resposta. Tots els altres m'han donat llargues: "ya parlarem" "ya quedarem un dia"... i alguns no s'han molestat ni en contestar els meus mails (??)

Això m'ha fet reflexionar sobre algunes questions. Amb la gran cantera de músics que tenim, els mitjans, l'adminstració de cara... perquè la nostra escena no acaba de despegar?

perquè els nostres grups no sonen a ICAT.FM?

Per que els videoclips no es veuen a TV3 (ja no dic a nivell estatal)?

Per què els grups de les Terres de l'Ebre no tenen repercussió a mitjans com l'ENDERROCK?

Perquè després ens queixem de que l'ambient a Amposta és una merda i que no es fan concerts, si quan se'n fa algun (encara que sigue gratuït) no va ningú?

Perquè ens queixem de que a la zona d'oci de Tosses "tots els locals fiquen la mateixa merda de música", si un que va apostar per el rock i per la música en viu ha tingut que tancar?

El primer problema que veig és que cadascú va a la d'ell, intenten fer la guerra per el seu costat. Fa anys que ho dic, la unió fa la força. No és el mateix que vaigue un grupet a fer alguna proposta a l'ajuntament , a que vaigue una associació que represente a 200 persones. El que es trist és que, en els poquets que som, s'han tingut que fer 2 associacions perquè cadascú tenia uns interessos o una manera de pensar.

Es trist que no recolzem la nostra pròpia escena. Jo m'he comprat tots els discs que han fet els companys , encara que igual algun estil no m'agrada. Pel simple fet de col·laborar, i per que m'agrada tenir els discs, mirar el llibret, les fotos, les lletres.. M'agradaria preguntar-li , per exemple a Pepet i Marieta, quants discs ha venut a Amposta, i quants a Barcelona. No us diré quans exemplars del fanzine he venut a Amposta, per que és de vergonya. No sabeu tot el treball que hi ha detràs d'estes fulles de papers, escriure articles, fer entrevistes, fotos, maquetació, impremta, correu.. la quantitat de diners que perdem en cada nº (i que ho seguirem fent per que ens encanta fer això, i ho fem de gust) i que la gent no es vulgue gastar 5 en tenir el fz. .. És trist que , quan un grup fa un concert, la gent dels altres grups no vaiguen a vore'ls, a recolzar, a fer gasto a la barra, o simplement bulto.

Ens pensem que som bonissims, i que ens vindran a buscar a casa per a triomfar i ser uns grans herois del rock. Però tenim que moure més el cul. Fer promoció. Arriscar-mos, invertir diners, autoproduïr-mos. Montar una distribuïdora local que s'encarregue de fer un catàleg amb totes les referències discogràfiques, i portar-les a totes les tendes, tenir una plana web centralitzada on poder escoltar, contractar, comprar els discs, o baixar-mos els mp3. Però no, la culpa sempre serà de l'ajuntament. La culpa de que no hem triomfat i no hem sigut famosos és perque al concert de festes van portar

a fulanito i si ens haguessen portat a natros ho haguessem fet millor. Pos no. Ja està bé de plorar. Si voleu algo treballeu. Ho teniu tot de cara, no us queixeu més. Apagueu el puto Facebook i fiqueu l'ampli en marcha. Escriviu cançons. Envieu-les per tota Espanya. Pero no en un miserable mail. Feu còpies en CD. Escriviu les cartes a mà. Ho teniu que currar un poc si voleu arribar algún lloc. Allí fora hi ha gent en ganes d'escoltar la vostra proposta.

Sé que teniu coses a dir. Però deixeu de mirar-vos el melic. Sortiu al carrer. Aneu a concerts. Escolteu com vos agradaria que us escoltessen a vatros.

Esquema dels grups d'Amposta (1980 - 2011)

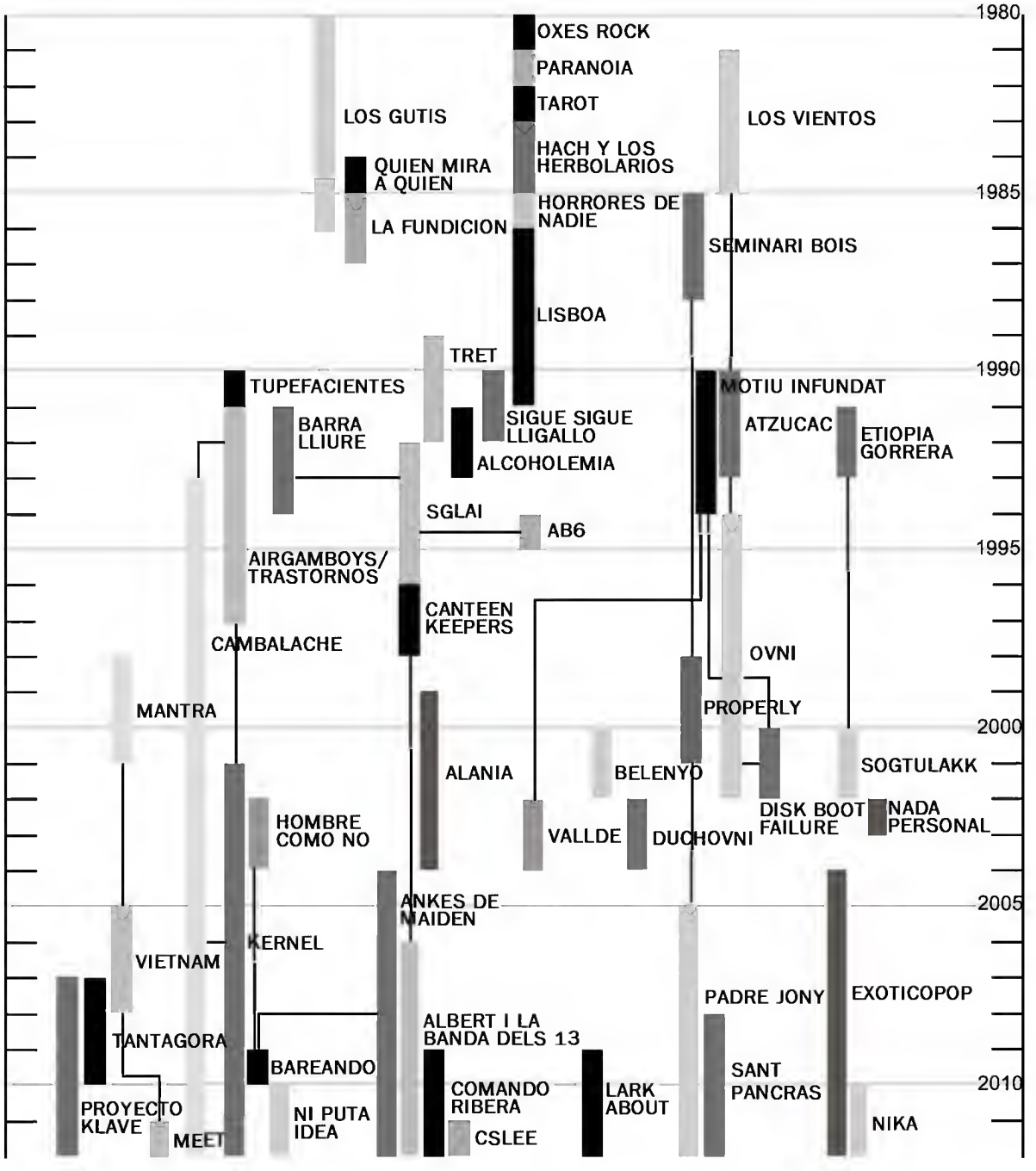

Definirem el concepte de "Rock Local" com una mena d'estil del rock, el primer estil que un grup de poble pot arribar a aspirar. És el principi i l'origen de tota música local, tancada per unes fronteres encara no obertes per la simplicitat de la seva tècnica, i vivint els concerts dintre de la població, o per les comarques més properes. L'ambient que es respira, els llocs quotidians que ens trobem avui, demà... pel carrer tot sovint, els bars, els pubs, la gent de cada dia, amics, turistes a l'estiu, el soroll dels cotxes que passen pel costat, els acoblaments de só pel micròfon, la festa, el riure, la bogeria, l'entrega, l'honradesa... el "piiiiip" de les orelles de l'endemà pel matí. Tot aquest conjunt de factors és el que crea i caracteritza aquest estil.

EL ROCK A DELTEBRE (1)

-JULIO ALIAU-

QUAN, COM I AMB QUI COMENÇA?.

Als voltants de l'any 1971, una colla de músics professionals i del poble s'uniren per tal de fer créixer el que encara no s'havia vist mai a Deltebre. Una banda de rock.

Tres dels fundadors foren Roman "Lo Fuster" amb la bateria, a les quatre cordes Joaquim Alegre, i a la guitarra i veus Salvador Rius.

Ells oferien als seus oients i seguidors unes versions de Santana i altres grups de l'època. Foren caracteritzats per un estil de rock tirant cap a simfònic, o Big Band.

Aquest grup alimentador de les arrels de la història del rock i de la música en si a Deltebre, eren i són coneguts com a: Els Shunyk's.

ELS SHUNYK'S

Els Shunyk's començaren la seva trajectòria ja d'adolescents sense encara el nom definitiu. S'uniren molts amics en un magatzem i tots tocaven diferents instruments, uns instruments de joguina o fins i tot una bateria amb pots i poals, però allí progressivament anaren restant-se membres i era el que convenia.

El temps per als pares del rock a la població anà passant i poc a poc s'anaren formant de mica en mica. Aquesta formació que anaven guanyant els va permetre fer alguns concerts.

Shunyk's van tenir que deixar la música per alguna cosa que els venia obligada a fer. l'anomenada "mili".

Quan l'estada a l'exèrcit va acabar, el Shunyk's reprengueren el seu projecte musical. Així que de seguida es posaren a tocar i el dia 6 de juliol de 1996 van participar en la primera edició de Rock & Mar juntament amb els grups també locals: Boira, Stranys, Grills, Esquitx, i Talia (de tecno).

Els membres ja anaren perdent la joventut, i les seves obligacions anaren augmentant fins al punt en que Shunyk's van tenir que tornar a plegar. Però no es donaren per vençuts. L'any 2009 varen fer la seva reaparició a l'escenari del Rock & Riu al Centre Cívic i Cultural de Deltebre juntament amb: Sweet Dabura, cratOR, Alània, Saltimbanky's, i Shit Frog.

Fins avui dia, els Shunyk's són Salvador Rius (veu i guitarra), Paco Benavente (guitarra), Joaquim Alegre (baix), i Romàn Arques (bateria); estan instal·lats en un dels bucs d'assaig de Deltebre construïts a l'antiga escola de la "Virgen Blanca"

STRANYS.

Estava format per tres nois de Deltebre i un de Camarles. El grup va néixer al juny de 1996 que, després d'improvisar una mica, van decidir assajar de debò.

Stranys van anar realitzant diferents concerts per al comarca. Entre aquests concerts es pot destacar la seva participació en les edicions de Rock & Mar dels anys 1996 i 1997 i la seva actuació com a teloners del grup Australian Blonde el desembre de 1997 al Centre Cívic i Cultural de Deltebre.

El grup estava format per Camilo Millan (veu i bateria), Carles Redó (guitarra solista), Rubén Mauri (guitarra rítmica), i Pau Salvador (baix i cors). El seu estil era el Hard Rock perquè creien que era una música poderosa i així, transmetre un concert poderós al públic.

El seu objectiu era arribar a gravar cançons en un maqueta cosa que van poder fer realitat amb El Bosc... dels Somnis Dissecats i, tocar el màxim possible. El seu primer concert va ser al Raül Team de Deltebre, i en van fer prop de 35. A més a més, el grup va compartir escenari amb grups de renom com a teloners; grups com Australian Blonde i Sopa de Cabra. El seu públic sempre responia positivament encara que era en els pubs més heavys on tot era més caòtic i desbordant. En els pubs més romàntics, la gent sempre els mirava amb estranyesa, era normal, perquè eren els Stranys.

Ells mateixos es mantenien renovant l'equip cada any amb una mitja de 500 E anuals. El seu somni més gran era fer un disc excel·lent, cosa que no van poder fer realitat en el seu temps i s'havia de treballar molt, però encara ho veuen com alguna cosa possible.

SLUMP.

La carrera musical d'Slump va ser curta però intensa. Va néixer cap a l'any 1997, inspirats per la bona acollida que estaven tenint les primeres cuejades de Boira, i animats per aquests mateixos, ja que eren companys de colla, i tothom tenia curiositat per saber que podia sortir d'aquest nou projecte que s'estava forjant.

En un principi el nom triat per a la formació va ser Dr. Slump en clar homenatge a la sèrie d'animació dels anys 80 protagonitzada per l'Arale i el professor Sembei Norimaki, però després d'un temps van saber que ja hi havia una banda en funcionament amb aquest nom, i decideixen retallar-ho només amb SLUMP.

Aquest primer embrió del grup està format només per tres components:

Pedro Marín a la guitarra rítmica, David Castellà "Pippen" a la guitarra solista i, David Royo "Rocco" a la veu, fent-se acompanyar a les seves aparicions en directe per components de Boira per completar la formació; Marc Fabra "Markel" a la bateria, i Manel Salvador o Agustí Oriol al baix. Aquestes primeres aparicions a més estaven emmarcades sempre dintre dels concerts de Boira, amb breu aparició intermitja, per interpretar el tema de producció pròpia i de clara vocació Punk, "Zoofílic". Poc temps després "Rocco" recupera el contacte amb un amic de la seva adolescència que tenia un baix, i algunes nocions de com fer-lo sonar, i el convenç per a que prengui unes classes i entri a formar part de la banda; ell és Silvestre Burillo "Silver".

El ritme d'assajos en aquell temps era bò i constant, i a mitjans de 1998, estan en condicions de fer el seu primer concert complert.

El lloc triat per a dur-lo a terme és la sala fòrum de Deltebre, que en aquells temps oferia actuacions en directe gairebé cada cap de setmana. El Set-List d'aquell concert el van formar a grans trets, les següents cançons: "Dive" de Nirvana, "Crackerman" d'Stone Temple Pilots i, "Sunday Bloody Sunday" d'U2 en quan a versions. I temes propis com: "Zoofílic", "La comercial","La Idea de la muerte" i, "Deadly Sins".

L'actuació va ser un èxit rotund tant en quant a públic com per la bogeria col·lectiva que va generar, sent valorada la banda per molts dels assistents, com la més potent i creativa que havia nascut mai al poble.

Aquell estiu van fer diverses aparicions curtes, sempre juntament amb altres grups (Stranys, Boira...) en petits festivalets, a les festes majors de La Cava, al Pub Sol, a la Sala Raül Team, així com a la primera edició del que s'anomenava llavors el Rock & Mar a la platja de Riumar, i que ja per a la segona edició i degut al canvi de la seva ubicació, passaria a anomenar-se Rock & Riu.

A finals de 1998, s'anuncia la gravació del recopilatori de bandes locals subvencionat per l'Ajuntament de Deltebre. "El Bosc... dels Somnis Dissecats". Slump, es pren seriosament aquesta oportunitat, i treballant molt estretament amb el productor de música electrònica local John Eftwo, enregistren "La Idea de la Muerte" i "Deadly Sins" aconseguint resultats sorprenentment professionals.

Ja al 1999, es publica aquest CD, però la nul·la distribució del mateix fa que passi sense cap pena ni glòria, la qual cosa suposa una enorme decepció per a les bandes que en formaven part. En el moment de la publicació del CD, s'organitza un concert de presentació al Centre Cívic de Deltebre, on Slump fa la seva primera i única actuació amb bateria que acabaven de fitxar, Manelet "l'Ampostí".

Les decepcions, la impossibilitat de fer front econòmicament a les despeses que suposava en aquell moment mantenir el grup, i les tensions cada cop més constants entre els components, decideixen i prefereixen continuar ser amics abans que mantenir el grup i acabar barallats, fan els assajos cada cop menys habituals i que Slump mori poc a poc, i sense fer soroll.

DESIGUALS.

Entre els anys 1997 i 1998, Joan i Javier Forés varen conèixer un personatge singular que tocava la bateria al mític grup Shunyk's. El varen conèixer al Café Clàssic de Deltebre i els van convidar a anar al seu local situat a l'edifici on estava l'Escola Taller per tocar una estona i gaudir de la música. Allò va ser al·lucinant per a per a tots perquè mai havien vist una bateria real i menys tocar juntament amb una.

Llavors van anar agafant el costum d'anar a tocar així "del pal" fins que van aparèixer les ganes i motivació suficients per fer realment un grup de veritat, ja que necessitaven un local i un cantant.

El tema de cantar va sorgir quan van començar a fer la versió de Purple Haze de Jimy Hendrix al cap d'uns dies d'anar tocant que cantava Joan Forés sense micròfon i que acabava desfet de la gola. Més tard van demanar un local a l'ajuntament i durant l'any que van tenir que esperar anaven fent "d'ocupes" al local dels Shunyk's i Stranys. Al local del costat assajaven uns joveníssims Boira que era llavors quan iniciaven la seva carrera i era un dels grups que sempre anaven a veure quan tocaven.

El dia que l'ajuntament els van

concedir el local estaven intensament eufòrics, ja feia temps que havien pensat el nom de Desiguals però és clar, necessitaven el local. Van tenir que anar a buscar les claus a casa d'un home d'edat bastant avançada que tocava en una orquestreta que hi havia allí assajant anteriorment, eren tots grans i havien plegat, i només va faltar veure sota uns llençols un equip de sò que ràpidament van adoptar.
Els Desiguals estaven formats per quatre membres: Joan Forés (veu i guitarra), Javier Forés (guitarra), Jacobo Escudero (Baix), i Arturet de Turres (bateria).
Els primers concerts els van fer amb l'equip d'aquella gent i amb un baix que semblava de suro. Desiguals van tocar al Pub Glops situat a la plaça del mercat de La Cava i després d'uns mesos al mateix lloc. Més tard ja es van comprar un equip amb un préstec de 700.000 Pts. que van anar pagant durant 4 anys i del que encara conserven algunes coses com la taula digital Yamaha, el monitor Laney, altaveus Das...
Els Desiguals van acabar la seva trajectòria l'any 2002 havent gravat la seva maqueta "Sóc d'Aquí Baix" amb un canvi de bateria incorporant a Camilo Millán. La falta de temps i d'il·lusió per aquell projecte es va anar esvaïnt ja que tots havien començat a portar a terme projectes nous; per exemple cratOR, on Joan Forés hi estava clarament involucrat.

BAD DAYS.

Al igual que a molts dels seus companys els unia el futbol, als Bad Days els unia i sentien una forta devoció per la música. Varen començar de molt petits a tocar junts i qüasi bé sense saber tocar el seu propi instrument. Això va fer que poc a poc anéssin agafant confiança entre tots cosa que va fer que d'allí en sorgís una nova banda de rock.
Afirmen que l'estil que crea cada grup és sempre un referent de la música que han escoltat. En el seu cas l'estil que més s'aproximava era una fusió de heavy i hard rock els primers anys de la seva trajectòria o carrera, i un rock més poderós els últims anys.
Generalment els membres que més van caracteritzar Bad Days van ser: Aarón Bertomeu (veu i guitarra), Oscar Tomàs (guitarra), Mateu Blanquet (baix), i Victor Zaragoza (bateria); encara que més tard s'introduí Gustavo al baix. Els últims anys hi va haver alguns canvis que no varen afavorir massa el grup.
L'objectiu de Bad Days era fer i crear una música que els fes sentir bé personalment i fer-la arribar al máxim de públic possible. El seu primer concert va ser al Bar Universal de Deltebre on Paco Morales sempre es va mostrar interessat en els bandes emergents del poble, i on qüasi tots els grups locals del poble hi han tocat.
Si la gent s'ho passava bé amb la seva pròpia música i els temes que versionaven, ja es sentien contents. No varen estar orgullosos al 100% , perquè molts cops els nervis traïen als membres de Bad Days sobre els escenaris. El bateria afirma que si no aprens a tocar amb aquests nervis no ets sens còmode i per això mai sortien satisfets dels concerts. El grup va necessitar ajudes municipals per portar a terme el seu projecte de banda i els van concedir un buc d'assaig, a més es van fer una petita inversió de 300 euros per comprar-se un equip de sò de segona mà, els va donar rendiment tota la trajectòria ja que pràcticament no feien concerts i ja els era suficient per a tenir-lo al local i poder assajar. El grup va fer entre 5 i 7 concerts en tota la seva carrera.
Al principi, la meta del grup era tocar per tot arreu, sonar per la ràdio, gravar videoclips... Però aquest somni es va anar malmetent a causa dels canvis humans que va anar patint el grup. Aquests canvis van comportar-ne la dissolució. El grup va anar tocant per poblacions de les Terres de l'Ebre com l'Aldea i diverses poblacions de la província de Tarragona, apareixent també en un directe pel Canal Reus TV, i gravant una maqueta als estudis "So i Art" de Badalona.

BOIRA

El components que Boira integrava eren Ramon de Polet (veu), Manel Salvador (Veu i Guitarra), Agustí Oriol (Guitarra), Joan Roca (teclats), Pau Casanova (baix), i Marc Fabra (bateria).
Cantaven en català.
Van començar a assajar a principis del 96. El seu primer concert va ser el 4 d'abril de 1996 i des de llavors van començar a fer una espècie de mescla entre la música i el teatre, i que sorprenia al principi dels concerts amb breus espectacles recreant situacions diferents i una mica surrealistes com per exemple: embolar bicicletes, deixar anar una parella d'ànecs, sortir de dins d'un contenidor vestits d'àngels i tirant pètals de flors...
Durant un concert anti-trasvassament van aparèixer estirant un carro coronat de torxes de foc amb Ramon de Polet lligat a dalt (simbolitzant el moribund).
Boira va ser un grup amb molt renom ja que durant la seva trajectòria va compartir escenari amb Autralian Blonde, El Chaval de la Peca, Sopa de Cabra, Lax n'Busto, etc...
Més tard, Boira va aplicar un nou concepte a les seves actuacions i hi va involucrar la pintura; l'artista Josep Redó pujava a l'escenari en ple "show" i, sobre una tel·la de 3x2m, pintava inspirant-se en la música que sonava en aquell moment. Un final de concert destacable que van anar repetint alguna vegada va ser amb la cançó "Terra de Fang" de Josep Bo i untant a Ramon de Polet de fang.
L'últim concert d'aquest mític grup va ser pels voltants del 2000 més o menys.
Quan Boira estava en ple auge musical, un productor sense escrúpols, anomenat Ferry D'Arcy va prometre moltes i grans coses al grup que en seguida es va il·lusionar, però el productor els va enganyar. Tant va ser el cop per a Boira que mai es va poder recuperar i es van veure forçats a dir adéu a la seva gran carrera.
Boira va participar en les edicions que va poder de Rock & Mar i Rock & Riu, i també va ser protagonista en el treball conjunt de grups locals (El Bosc... dels Somnis Dissecats) que consistia en la creació musical d'un CD i Casset amb les cançons més rellevants de cada grup que hi participava, amb: -Maleït Amor i -La Injusta Venjança.
Actualment el públic seguidor de Boira vol un concert d'adéu, ja que la seva desaparició va ser una mica silenciosa. El concert, acceptada la proposta del públic per part del grup, es farà en breu i segurament a la 16a edició del Rock & Riu al 2011.

Amposta JOVE

PIJ el Casol

Punt d'Informació Juvenil / www.ampostajove.org

pij@amposta.cat
977 707 500

Ajuntament d'Amposta
Regidoria de Joventut

INTERNATIONAL YEAR OF YOUTH
AUGUST 2010-2011
OUR YEAR OUR VOICE

LO PARDAL ROCKER (ALTER EGO DE DAVID ESTERRI), UN PAGÈS FUSTRAT QUE ES DEDICA A LA MÚSICA PER NO TENIR QUE APLANAR EL LLOM

Lo PARDAL ROQUER

"Jo no tinc un cadillac, tinc un tractor"

-KERNEL-

-D'on neix el concepte del teu últim treball "Danses primitives"?
És una mica per buscar un so deliberadament primitiu, perquè avui en dia s'abusa molt de la tecnologia musical, de la edició, dels efectes, tot és molt sofisticat. Jo faig un procés d'involució, faig el contrari, un so gairebé directe, sense manipular.

-Per què ho graveu tot en un estudi domèstic...
Sí, en aquest disc ha estat així, ho he fet en una tauleta de 8 pistes, i encara me'n sobren.

-La teva música té molt de sentit de l'humor, però també lletres punyents...
És un sentit de l'humor una mica irònic, que neix de la insatisfacció davant de certes realitats. És una actitud crítica. No és un sentit de l'humor per divertir sinó per fer reflexionar. És com una pel·lícula de Woody Allen, que te'n rius molt, però darrera hi ha reflexions molt intel·ligents.

-Ets multi instrumentista, toques tota classe d'instruments:
Sí, la única condició és que tingue cordes. En el bufar encara no m'he ficat.
Després, la meva xicota (Emma) toca la percussió i canta algun tema ,com el Mazinguer Z en japonès, i també canta la cançó de Jannette traduïda com a "per què te'n vas".

-Fas versions impossibles en rockabilly, com la de Mazinguer Z, el virolai de Montserrat, el cant dels ocells, no sé si són paròdies, homenatges...
És un concepte que no he inventat jo, això està inspirat en la filosofia de la música surf. En la música surf als anys 60, agafaven melodies conegudes, populars, i les tocaven de manera instrumental, amb la guitarra elèctrica fent la melodia. Com també fan a la música jamaicana, que agafen cançons populars i les adapten al seu llenguatge.

-Notem molt surrealisme en la teua música, ets com el Dalí del Rockabilly...
No entenc la vida sense el surrealisme. No és que no em prengui la vida en serio, es que la vida no em pren en serio a mi. És com una mena de fugida que et fa més confortable la realitat. De fet penso que, el fet de dedicar-se a la música avui en dia ja és bastant surrealista de per sí.

-Però és que apart, si fer Rockabilly ja és minoritari, damunt fer-ho en català...
Realment és una actitud bastant suïcida. Fer R&R clàssic a Catalunya pareix que està molt mal vist. I fer R&R en català dins del circuit ortodox també està molt mal vist.
I el resultat és que estic en terra de ningú, estic "sólo ante el peligro".

-Perquè el món dels rockers és molt tancat..
És un ambient molt fariseu, és un ambient de sinagoga. Hi ha uns dogmes que s'han de complir, uns rituals molt específics, una imatge molt delimitada... i si no passes per tot això, no hi tens cabuda.
Jo fa molts anys que m'hi rebel·lo, i ho he viscut de primera ma. Tampoc ho critico, potser la gràcia del mon rocker està en que sigue així per a que es pugue mantindre, sent tant immobilista.

-Perquè la teua música està totalment fora dels cliches clàssics del R&R: no parles de pinups, ni de cadillacs ...
Per suposat, estic en una altra ona totalment diferent. Jo he de parlar de coses que a mi m'importen, de la meva realitat, del món que m'envolta. Jo no tinc un cadillac, jo tinc un tractor.

-T'han etiquetat com a Rockabilly rural, o Agro-billy..
Aquesta podria ser una definició, però no soc simplement un pagès en una guitarra.
Ficats a posar etiquetes, et parlaria de ROCKABILLY CONCEPTUAL, o de METACOUNTRY. No de metàfora, sinó de metafísica. Més enllà del que són els tòpics.

Has tingut una producció molt prolífica, fins i tot tens una tetralogia (4 Cds) del Pardal Roquer.
El 1er volum de la tetralogia el vaig editar amb Sachtmo Records, el 2on i 3er amb Discmedi, i el 4art per una editorial de Lleida que és Tracatrà. El disc actual l'he fet amb autoedició, perquè conceptualment també volia que fos així.

-Ser de províncies, allunyat de la capital cultural (BCN) t'aparta dels circuits musicals, dels medis, de poder sortir a la ràdio...
El fet de sortir a la ràdio no acabo de tenir clar si depèn de estar prop de Barcelona, o què. No sé qui decideix el que està be i el que està mal. Quins són els criteris per decidir el que és promocionable i el que no. No sé si és qüestió de sucar algú amb diners, ni m'importa...
El que sí que és bo d'estar a Lleida, allunyats de l'epicentre, és que, afortunadament, al estar sols i aïllats no ens veiem contaminats per el corrent que està de moda ara dins el panorama de la música en català. Un corrent costumista i que considero bastant cutre, tou, avorrit, amateur... hi ha bones excepcions que fan coses de qualitat en català (Els trons, Angelina i els moderns...) però el demès ambient musical de Barcelona no m'interessa gaire.

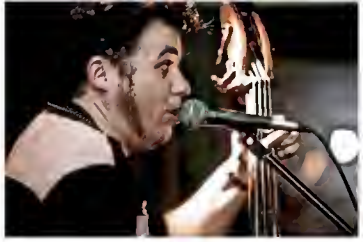

LO PARDAL ROQUER

DISCOGRAFIA

- **Lo Pardal Roquer, vol. 1** - 2006
- **Lo Pardal Roquer, vol. 2** "Ruc-a-billy & cat music" - 2007
- **Lo Pardal Roquer, vol. 3** "Rocksterri" - 2008
- **Lo Pardal Roquer, vol. 4** "Röckerdämmerung" - 2009
- **Lo Pardal Roquer** "Danses primitives" - 2010

-És veritat que quan estudiaves viola al conservatori de BCN, el teu mestre es referia a tu com "el provinciano"?
Sí, em fa gràcia, però és aquesta tendència que impera a Barcelona de sentir-se una mica superior a la gent de províncies, i és bastant infantil i autoindulgent.

-També toques amb el grup THE KLUBA...
Sí que vaig gravar el disc, però no toco en ells als directes

-Com és que assistir a una conversa entre dos contrabaixistes és tan avorrida?
Reconec que és així, sempre parlant de pastilles, de quines cordes utilitzar, o quina es l'alçada ideal de les cordes per a poder fer slap... però és que som molt pocs, i tenim molts problemes per a sonoritzar el nostre instrument en directe..

Per cert, he vist el DVD de Lee Rocker "te enseña a fer slap". I té la tècnica del SLAP, però el tio és molt desafinat .
Sí, jo també he vist vídeos en directe de Stray Cats (sobretot als inicis) i realment en alguns passatges desafina tant que fa mal l'oïda (al menys per als que ens molestem en escoltar el contrabaix).
El problema de Lee Rocker crec que està en la digitació.
Ell inicialment era Violoncel · lista, i ha intentat adaptar la seua tècnica de mà esquerra per al contrabaix. Ell utilitza, en alguns períodes de la seva carrera, els 4 dits en la 1a posició. El fet d'utilitzar estos 4 dits (cosa que es fa en guitarra i baix elèctric, però no en contrabaix, que es toca amb tres dits efectius) dificulta l'afinació. No el pots utilitzar fins que estàs en posicions molt agudes i per tant més estretes.
Ell utilitza aquest dit com a nota intermitja, i això és molt difícil d'afinar, Amb aquest dit guanyes velocitat, però perdes definició de la nota.

Ens pots recomanar algun contrabaixista del panorama rockabilly?
Vaig coincidir una vegada amb Ivan Kovacevic (el dels Nu Niles) i té un Slap brutal.
També m'agrada molt el contrabaixiste dels Brioles.

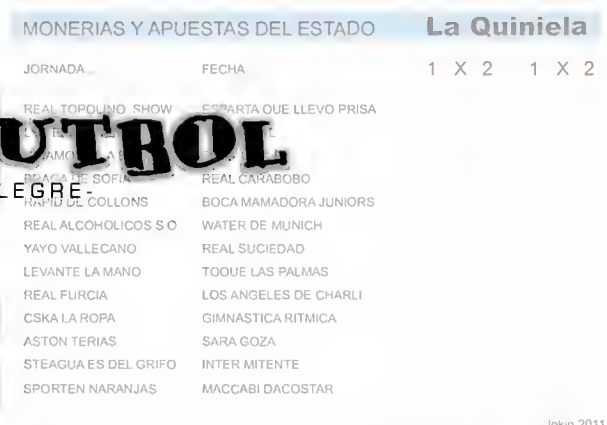

ROCK&FUTBOL

-SIMÓN ALEGRE-

Jokin 2011

Desde que el fútbol dejó de ser un deporte practicado por entusiastas amateurs para convertirse en un entretenimiento global con vertientes identitarias, la música ha estado presente en ese ritual colectivo que significa el partido. Al principio tenemos que hablar de música como coro en el graderío (tifo vocal, que dirían los italianos), más o menos primario. En Argentina, donde siempre se han jactado de su originalidad y musicalidad en lo que ellos llaman los cantos, no hay mayor honor para un conjunto que el de que sus composiciones acaben siendo adaptadas por las hinchadas que pueblan las tribunas más populares. Letras originales, estribillos repetitivamente machacones y acordes fácilmente reproducibles son a grosso modo las características que definen un cántico exitoso. Eso y la popularidad que se reconoce cuando el efecto imitativo genera versiones en multitud de estadios. Como el fútbol se convirtió en un fenómeno de masas, las grandes empresas no quisieron perder la oportunidad de lucrarse a su costa y la industria musical no iba a ser una excepción. Sin embargo, este territorio, más allá de la deconstrucción cancionera que se realiza en las gradas, continúa relativamente inexplorado y las aportaciones balompédico-musicales resultan casi excepcionales. Quizás por eso mismo, la mayoría de temas futboleros pertenecen a grupos que se sitúan más allá de la radiofórmula y se relacionan con el sector más rebelde de los aficionados, el que se suele situar en los fondos de los estadios y que tiende a escuchar a grupos de las escenas punk, ska, oi! y demás en mayor medida que el resto de la sociedad.

En el repaso a las canciones más futboleras conviene empezar por el "You´ll never walk alone" de Gerry and The Pacemakers, idealizada como vínculo de lealtad a un club a partir de la explotación que hizo de ella la Kop del Liverpool. Algo similar, pero a mayor escala, ha ocurrido con la celebración de las victorias al ritmo de "We are the champions" de Queen. Otros temas quedan también unidos a eventuales victorias de los clubes por haber sonado en las celebraciones posteriores a sus triunfos.

Aunque el hincha tiende a identificarse con su equipo de forma absoluta, algunos jugadores totémicos cuentan con temas laudatorios dedicados. El caso paradigmático es el de Maradona, idolatrado, entre otros, por sendos temas de Manu Chao y Andrés Calamaro.

Conocidos son también los casos de cantantes y grupos que se vinculan a los clubes a los que siguen. Muchos de ellos acaban cantando sus himnos y los ejemplos más ilustres serían los de Joaquín Sabina (Atlético de Madrid) o El Arrebato (Sevilla).

En el flanco opuesto encontramos temas que se muestran críticos con el fútbol, como "Gol en el campo" (La Polla Records), "Canción del Pollino" (Gabinete Caligari) o "Ultrasubnormales" (Zakarrak). Con Decibelios retomamos la senda del fanatismo en los estadios al ritmo de "Local 15-Visitante 0".

Pasando ya al recopilatorio de temas futboleros a nivel estatal, tenemos que decir que los grupos culés han sido los más prolíficos, contando con canciones como "Barça em pertany a mí" (Pilseners), "Som i serem culés" y "Gol Nord" (Desperta Ferro), "Fútbol i alcohol" (Suburban Rebels), "Blau i grana" y "Número 12" (Opció k-95) o "Àrbitres contra el Barça" (Desperdicis Clínics), entre otras. No sólo los barcelonistas tienen repertorio, prácticamente todos los clubes e hinchadas cuentan por estos lares con canciones dedicadas. Empezando por la inolvidable "Enrique el Ultrasur" (Los Nikis), pasando por los temas en los que MCD o Distorsión ensalzan al Athlétic de Bilbao y acabando con otros como "Gradas de Sangre" de los españolistas Torquemada 14BB, "Sempre Celta" (Keltoi), "Johny Llevant" (Gol Nord), "Todos los hintxas" de los osasunistas Skalariak, "Como un rayo" (Ska-P), "Años Dorados" de los sportinguistas Los Maurizios o las composiciones murcianistas de Fenómenos Extraños.

En resumen, la música futbolera es un fenómeno importado en España y alejada aún de constituir una escena potente y consolidada, lo cual produce la positiva contrapartida de que continúe siendo terreno abonado para el rock.

Igual que ocurre con la dificultad de reproducir fielmente las emociones de un encuentro de fútbol o de la pasión que suscita un club para su afición en el mundo del cine, ocurre tres cuartos de lo mismo con la música. La que más emociona sigue siendo la que es susceptible de ser cantada en una grada, bien como himno de un club o como adaptación de un tema existente por parte del coro futbolero.

Al fin y al cabo, se imponen como epílogo las palabras del escritor uruguayo Eduardo Galeano: Rara vez el hincha dice: «hoy juega mi club». Más bien dice: «Hoy jugamos nosotros». Bien sabe este jugador número doce que es él quien sopla los vientos de fervor que empujan la pelota cuando ella se duerme, como bien saben los otros once jugadores que jugar sin hinchada es como bailar sin música".

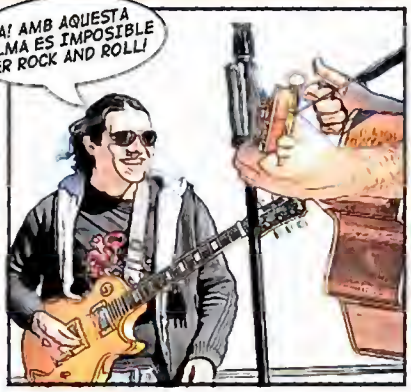

continuarà

ALBERT I LA BANDA DELS 13. pots descarregar-ho a
http://www.megaupload.com/?d=U1EM1HG5 http://bandadels13.blogspot.com

ROCK&POSTA

FANZINE INDEPENDENT Nº 3 - ESTIU DE 2011 - 3 euros AMB CD DE REGAL!

¿VOLVEREMOS A VERNOS?
SOLO ELVIS LO SABE